

2003. 1–2. szám

43–44.

Vezess!

Keresztyén ifjúsági vezetők módszertani lapja

Aktuális témánk: Kábulatok

Sasok / 3.

Isten szerinti tervek és remények / 4.

Táborszervező szeminárium / 6.

Christival / 8.

A Kiskőrös Ten Sing 10 éves / 10.

ProChrist / 11.

IV. FIKE Szabadegyetem Illyefalva / 12.

Egyben sokfélék / 13.

A Csillagpont ígérete / 14.

100 év / 16.

KIE hírek / 18.

Egy mérnök a KIE szolgálatában / 22.

Hógolyózik a két szerkesztő / 24.

Játék / 26.

Versek / 28.

Aktuális témánk: Kábulatok / 29.

Kiút a rabságból a szabadságba / 30.

A tét a lét / 32.

Tudod-e? / 36.

Netkábulat / 37.

Könyvajánlat / 41.

Kábulatból a kijózanodásig / 45.

Rolling Magazin / 48.

Beszélgetés egy középiskolással / 49.

Miért vágyunk kábulatra? / 51.

Ámulat vagy kábulat? / 54.

Uram, vezess engem, hogy én is Hozzád vezethessek másokat!

„...akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok...”

Tudom, helytelen egy írást annak taglalásával kezdeni, milyen nehéz helyzetben is volt a szerző, mikor rámeredt a fehér papírlapra, vagy az üres képernyőre, és arra gondolt, írnia kellene valamit. Most mégis – tudatosan –, elkövetem ezt a hibát. Közlöm a tisztelt olvasóval, semmi kedvem nem volt a *Vezess* elbúcsúzó számába írni. Számtalanszor nekiültem, na most, megszülöm a kért írást, de mindig az jutott eszembe: nem kívánok holmi nekrológot írni.

Mert büszke vagyok a

Vezessre! Mert meggyőződéses, hogy jó folyóirat volt.

Állítom, a KIE legújabb kori történelmének kiemelkedő eredménye volt. A keresztyén ifjúsági munka igen hasznos és sokoldalú segítője volt. Lelki vezetést és gyakorlati ötleteket lelhetett benne minden keresztyén ifjúsági vezető. Fennállása során többször változott külsőleg, utolsó évfolyamának példányai dobogós helyezést érhettek volna el a sajtótermékek szépségvilágversenyén. Tartalmilag mindig is igényes volt, teológiailag és szakmailag is kimunkált, mentes minden szélsőségtől.

S most mégis vége. Mert nincs rá több pénzünk, mert nem tudjuk tovább a *Vezess* kiadásának ráfizetését pótolni. Hányan mondták (és fogadták el örömmel az ingyenes tiszteletpéldányt): jó a *Vezess*, csak így tovább, fiúk, abba ne hagyjátok, hiánypótló, szükség van rá... Csak éppen eladni nem tudtuk.

Van *Ézsaiás* prófétánál néhány vers, amely az utóbbi időben egyre fontosabbá lett számomra: „...akik az Úrban bíznak, erejük

megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31) Mert elhívásunk, küldetésünk van Krisztustól, és futás ez a javából. Közben néha kibicsaklik ugyan a bokánk, megbotlunk egy-egy kőben, kátyúban. Néha el is esünk. De mindig újra felállunk, és futunk tovább. Mert mi nem magunkért futunk, nem is csupán csak másokért. Mi misszióban-küldetésben járunk, nem a magunk dolgában tehát. A jó hírt

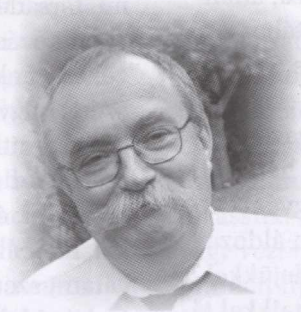
visszük akkor, mikor tele van ez a világ rossz hírekkel és a média túlnyomó részében csak a rossz hírnek van hírértéke. A jó hírt közvetítette a *Vezess* is. Mi az Úrban bíznunk, tudjuk, ha ma csődöt mondtunk valamiben, Ő majd új utat, új lehetőségeket mutat! A KIE története nem erről szól? A Sóvár története nem erről szól? A Sóvár számomra

olyan, mint egy égre mutató ujj, hálaadásra és kitartó imádságra buzdít.

Ezért hát nem csüggedünk! Hálás vagyok mindazoknak a munkájáért, akik a *Vezess* körül bábáskodtak, szerkesztették, írtak bele, formálták külsőleg és belsőleg is. Istennek legyen hála a munkájukért!

És hiszem: az a magvetés, amelyet a *Vezessen* keresztül Isten végzett közöttünk, nem volt értelmetlen és nem volt hiábavaló. Az eredményt csak az Úr látja, mi most be kell, hogy érjük ennyivel. Sasok vagyunk, az Úrban bízva megújul erőnk, és folytatjuk. Tudjuk az utat, látjuk a célt, van jövővizióink. Felállunk, leporoljuk a ruhánkat. Megfogjuk egymás kezét és megyünk tovább. Az Úrral.

Lupi

Sasok

ISTEN SZERINTI TERVEK...

Minden életképes, különösen is Isten szerint működő mozgalomnak két arculata van. Az egyik a látható, a másik a láthatatlan.

A látható a meghirdetett összejövetelekben, bibliakörökben, előadásokban, ünnepélyekben, táborozásokban és számos társadalmi megmozdulásban nyilvánul meg. Jó, ha van székháza, állandó helyisége, irodája, esetleg tábora, újsága és jellegzetes intézménye.

Míndezenek akkor hatékonyak – keresztényen kifejezéssel élve akkor igazán áldásosak –, ha van lelki-szellemi hátterük. Ez a háttér olyan imádkozó egyéneket, imádkozó közösségeket, olyan áldozatos személyeket jelent, akik idejükkel, tanácsaikkal és anyagi áldozataikkal támogatják a mozgalmat. Ilyenekre van szüksége a magyar KIE-nek és általában az ifjúsági munkának mind a fővárosban, mind a vidéken. Minden bi-

zonnal vannak is, akik a KIE látható munkáinak lelki hátterét jelentik.

Az ilyenek közé számítom magamat is, de a KIE szeniorok rendszeresen összejövő csoportját is. Imádságunkban hálat adunk, hogy újra van KIE munka. De imádkozunk azért is, hogy ebben a gyorsan változó világban hirdesse a KIE a mai fiataloknak a változtathatatlan evangéliumot, az élő Jézus Krisztust úgy, ahogyan fiatalságáról a *Lk 2,52*-ben olvashatjuk: a lelki-szellemi, társadalmi, de a tiszta erkölcsi élet vonatkozásában is hozzá hasonlóan növekedjenek a mai fiatalok. Imádkozunk azért, hogy oldódjon meg a székház, az ifjúsági otthonok ügye, és minden időszerű kérdés. Imádkozunk, hogy Isten hívjon el, és küldjön el olyan vezetőket, akik életüket az ifjúság közötti szolgálatra szentelik. Imádságunk tárgya az is, hogy lehessen erőteljes ifjúsági sajtó olyan módon, mint volt 1950-ig.

(Akkor megjelent rendszeresen a *Magyar Ifjúság, Ébresztő, Vezetők lapja, Ev. és Ref. Ifjúság*, és sok füzetecske *Karácsony Sándor, Batiz Dénes, Kiss Ferenc* és mások tollából. Ima tárgya az is, hogy legyen a testvér hazai és külföldi mozgalmakkal gyümölcsöző a kapcsolat, amely kapcsolatokra bizonyosan megvan a hajlandóság a testvér mozgalmakban is.

Arra a kérdésre, hogy a magam jelenlegi szolgálatairól és céljairól is írjak, a következőket válaszolhatom: Megírtam a KIE történetét (1883–1950), a protestáns népfőiskolák történetét (1936–1848), a KIE hadifogoly szolgálatát (1914–1920), és sok olyan személy élettörténetét, akik szerepe kimagasló

...és reménységek

volt a KIE történetében. Egyesekről a *Vezessben* és a *ICHTHYS* cserkészek lapjában írtam, de még mindig maradtak olyanok, akiknek az emlékét fel kell eleveníteni. Az elkészült életrajzokat szeretném majd egy kötetben megjelentetni. A mintegy ötven kis életrajzot tartalmazó kötetben ugyan csak lexikonszerű adatszerepelnek majd, de alkalmas lesz arra, hogy későbbi kutatók alapját képezze. Mindezzel azt szeretném világossá tenni, hogy a múltat nem szabad elfelejteni, a múlt tanulságaiból lehet jobb jövőt építeni!

E munkáim mellett vállalom igehirdetői és előadói szolgálatot mindaddig, amíg Isten erőt és időt ad. Előadásaimban hangsúlyossá kívánom tenni, hogy figyelemmel kell kísérni a társadalmi mozgásokat főleg a fiatalok körében, és keresni az evangéliumi, s egyben mai jó megoldásokat. Ehhez olvasni kell az irodalmat és tanulni állandóan. Ma ezt így fogalmazzák meg: *élethosszig tartó tanulás*. Régen úgy mondtuk: *a jó pap holtig tanul*. A hittel és a szeretettel egyidejűleg a mai ifjúsági vezetők legyenek jó tanuló szolgálói az Úrnak és a rájuk bízott fiataloknak.

Már az első részben is említettem a szeretetet, amely a személyes lelkigondozásban nyilvánul meg. Ez nagy figyelmet, gyengédséget, tudást és tapasztalatot igényel. Ma az ifjúság igen sok kísértésnek van kitéve, és éppen azért kell és lehet komoly figyelemmel mind egyénileg, mind közösségre felelősséget érezni értük. Igen, felelősnek lenni értük azért, hogy ne essenek a mai kísértések áldozatául. A bajban levőkön segíteni kell, de ennél is

hathatósabb a megelőzés. Ez pedig azt jelenti, hogy a fiatalok szívében ott legyen az élő Jézus, és Ő vezethesse őket életük első idejétől az igaz és egyben boldog úton úgy, ahogyan Jeremiásnál olvassuk: „*Atyám, ifjúságomnak te vagy vezére*” (Jer. 3,4)

Minden ifjúsági vezetőknek arra kell törekednie, hogy az általa vezetett fiatalok a magukénak érezzék mindazt, amihez részük van. Ez azt jelenti, hogy a fiatalokat be lehet és be kell vonni minden jó szolgálatba úgy, ahogy képességük és érdeklődési körük megmutatkozik. Készítsenek együttesen feljegyzéseket, fotókat, hogy maradjanak emlékek részben önmaguk emlékeztetésére, részben a jövőnek az épülésére. Az ifjúsági munka egyes ágainak vezetői legyenek egymással lelki közösségben, ami igei, ima- és kölcsönös tapasztalatcsere közösséget is jelent. Egymás hite és szeretete által állandóan kell és lehet mindig szolgálatra késznek lenni! Én – amíg Isten éltet – az általam ismert, és még nem ismert vezetők mögött hűségesen imádságban ott igyekszem lenni.

Kovács Bálint

Táborszervező szeminárium

Kilenc óra kellett, amíg Kolozsvárról Velen-
cére ért mikrobuszunk öt utasával. Késő dél-
után volt már, besötétedett. Nem volt
könnyű megtalálni a *Timótheus* házat, de
annál nagyobb volt az öröm, mikor mikro-
buszunk megállt a gyertyákkal kivilágított
udvarán. Itt kedves házigazdáink vártak:
Eszter és Gyöngyi.

A vacsora után nem sokat töltöttük az időt,
neki is kezdtünk az ismerkedésnek. Először
csak egymás neveit próbáltuk megjegyezni,

ten keres minket és keresi, hogy a kommu-
nikációt, kommuniót (közösséget) is helyre-
állítsa Közte és az ember között, de ember
és ember között is. Áhítat után folytatód-
ott a beszélgetés és ismerkedés.

A szombat délelőtt azzal telt el, hogy *tá-
bort szerveztünk*. Együtt döntöttük el az
időpontot, azt, hogy milyen tábor lesz,
hány embernek szervezzük és milyen kor-
osztályt, kiket célozunk meg. Négy csoport-
ra oszlottunk: szakmai csoport,
technikai csoport, reklám csoport
és pénzügyi csoport. Miután a szem-
inárium vezetői elmagyarázták,
hogy minden csoportnak mi a fel-
adata, mit kell megbeszélnie, min-
den csoport nekilátott a tábor meg-
szervezésének. Ezután egy hatal-
mas papírra minden tervünket felír-
tuk, hónapokra lebontva a tevé-
kenységet. Egy elég nehéz rész kö-
vetkezett, mikor egyeztetni kellett
a csoportok tevékenységét. Azt is
észrevettük, hogy sok minden hi-
ányzik még, így újra kiscsoportok-
ban megbeszéltük mindazt, ami hiányzik a
szervezésből. Egy közös „gyűlés” után min-
den a nagy papírra került. Mikor azt hittük,
hogy minden kész és hogy egy remek tá-
bort szerveztünk, jöttek a kiegészítések: Esz-
ter és Gyöngyi egymás után vették észre na-
gyon tapintatosan a hibákat: „Még erre is

ezután pedig mindenki párt választott ma-
gának és így próbáltunk megismerni valakit
a szeminárium résztvevői közül. Beszélge-
tés közben egymásról portrét is készített-
ünk. Visszatérve a nagy csoportba bemu-
tattuk egymást és egymás portréját is. A já-
tékok után elkészült a tábor rendszabálya,
amit közösen állítottunk
össze, majd mindenki alá is
írta.

A szeminárium központi té-
mája a kommunikáció volt,
ezért minden későbbi beszél-
getés, játék, áhítat erről
szólt. A gyertyafénynél tar-
tott esti áhítat alkalmával
hallhatunk arról, hogy nem csak az ember
és ember közti kommunikáció romlott
meg, hanem az ember és Isten közti is. Is-

*Nem volt könnyű megtalálni a
Timótheus házat, de annál
nagyobb volt az öröm, mikor
mikrobuszunk megállt a
gyertyákkal kivilágított udvarán.*

kell figyelni és arra is.” – mondogatták. A
beszélgetés ezután a kommunikációs hibák-
ról szólt, arról, hogy mi minden akadályoz-

Tábor szervező szeminárium

hatja a kommunikációt egy tábor szervezése közben, de a tábor ideje alatt is. Persze ezekre a hibákra megoldásokat is keresünk.

A délután énekléssel, játszással telt el, de mindannyiunk meglepetésére minden játék után valami fontosat tanultunk a kommunikációról, a csoportmunkáról vagy éppen magunkról. Előjöttek egyéni képességeink, erőnyeink, hibáink. Jó volt újból rájönni arra, hogy még nagyon sok mindent meg kell tanuljunk, ha csoportban akarunk dolgozni, sok mindenre oda kell figyeljünk, ha a csoport javát akarjuk szolgálni.

Ugyancsak szombaton lementünk a Velencei-tóra, jól esett ez a kis séta, beszélgetés. Este áhítat után Gyöngyi csodálatos verses, zenés, diafilmes összeállítással lepett meg mindannyiunkat egy teaház keretén belül. Én az első sorban ültem, nem láttam a többieket, de biztos ők is tátott szájjal és gyönyörködő lélekkel kísérték végig az összeállítást. Délelőtt növekedtünk értelemben, az áhítat és teaház alatt növekedtünk a lélekben.

Vasárnap délelőtt a helyi gyülekezetben is meleg fogadtatásban volt részünk, különösen az erdélyi csoportban. Gyöngyi vállalta el a szolgálatot, de a Luther-kabát nem akadályozta meg abban, hogy gitárt akasszon a nyakába és elénekeljük a gyülekezetnek a hétvégén tanult csodálatos énekeket. Az ebéd után még játszottunk egyet a szabadban, lelátogattunk a tó partjára, majd kiértékeljük a hétvégét: vagyis felmértük mindazt, amiben gazdagodtunk. Csodálatos és könnyű volt tanulni olyan emberektől, akik meg is élték a szeminárium alatt mindazt, amit tanítottak. Sok mindent nem csak elméletileg tanulhattunk meg, hanem láthattuk Esztertől és Gyöngyitől, hogyan kell kivitelezni mindezt. Kéértékelés után elbúcsúztunk magyarországi testvéreinktől, majd Gyöngyitől is Esztertől is.

Egy imaközösségben megköszöntük Istennek mindazt a sok jót, amivel megajándékozott ezen a szemináriumon, megköszöntük azokat az embereket, akiket megismerhetünk, a bölcsességet és tudást, amivel gazdagodhattunk.

Budapesten sétáltunk még egy kicsit, bár nagyon fáradtak voltunk, de a város fényei ébren tartottak.

Mikor Kolozsvárról indultunk, nem ismerjük egymást, de most már testvérekként állunk egymás mellett, örömeinket, bánatainkat, kudarcainkat és sikereinket osztva meg egymással.

Tudtuk, eljön a pillanat, mikor elválnak útjaink, de azt is tudtuk, hogy nem egy vég ez, hanem kezdet: igazi barátságok kezdete. Ez a pillanat be is következett hétfő reggel, mikor elbúcsúztunk, majd hazaindultunk Kolozsvárra, Kézdivásárhelyre, Csernátónra, Vámosgálfalvára és Marosvásárhelyre.

Ferenczi Levente

Christival

2002. október 2–6. Kassel, Németország

Német partnerünk meghívására mi is részt vehettünk egy nagy keresztyén ifjúsági fesztiválon. Alapvetően a négynapos programot a német fiataloknak szervezték, a 14 éves korosztálytól felfelé. A 20.000 németországi résztvevő mellett 330 egyéb európai résztvevő volt. A programokat a sokféleség jellemezte, hogy minden korosztályt minden időpontban el tudjanak érni. Délelőtt alapvetően közös éneklés, igehirdetés volt, egyéb kisebb programmal fűszerezve. Például okt. 3-án a német újraegyesítésről hallgathattuk egy volt keleti és egy nyugati visszaemlékezéseit. Az éneklés sem csak a szokványos „élelnekjünk az éneket” volt, hanem zenekar kísérte és mindenki a zene ütemére tapsolt, átérezte az éneket...

Délutánonként előadások igen széles választéka állt rendelkezésre, ill. az ottani kiállítási csarnokokban voltak különböző kiállítások: egyrészt egy nagy bemutatkozó rendezvény különböző, az egyházakhoz, keresztyénséghez kötődő kiállítókkal, és egy nagyszabású, többórás vándorút az ókori világban. Mivel a kiállítók nagy része a munkája bemutatása mellett önkénteseket keresett,

ez nem volt annyira érdekes, de sok szervezet nagyon jó ötletekkel állt elő és nagyon sok programjavaslatot is továbbított felénk. Esténként már a könnyedebb szórakozás ideje következett, ekkor koncertet, színházi darabot nézhettünk meg, külföldi eladóművészekkel is. Ezt minden esetben egy áhítat, vagy egyéb igei alkalom követte. Egyik alkalommal még ennél is több volt, egy fél csendesnappal is felért az a háromnegyed óra.

Az éjszaka kezdetén még voltak szórakozási, kikapcsolódási lehetőségek, melyek közül az éjszakai uszodai parti volt a legjobb – zeneszó, vízicsúszda stb.

Érdekes volt, hogy a szállásokat csak éjszakára nyitották ki, napközben egyáltalán nem volt lehetőség arra,

Christival

hogy visszamenjünk. Egyébként sem maradt sok idő a város megnézésére.

Kedves élmény volt, hogy két olyan táborvezetővel is együtt tölthettünk egy fél napot, akikkel együtt több tappancsos tábort csináltunk már, illetve a Partner Groupból Walter Linkmann-nal volt lehetőségünk ismét találkozni.

Összevetve a személyes élmények domináltak elsősorban, de a későbbiek során biztosan sokat lehet használni nagyobb szabású rendezvények szervezésénél.

Zalán András, a cikk szerzője, a honoráriummal

a Kiskőrös Ten Sing

Tizedik születésnapját ünnepelte a Kiskőrös Ten Sing (KKTS) 2002. november 9-én, szombaton délután a helyi evangélikus imaházban. Telt ház fogadta az ünnepeltet, sokan jöttek el azok közül, akik közelebbről vagy távolabbról kísérték figyelemmel a KKTS életét.

A helyi csoport 1992. november 13-án alakult meg norvég önkéntesek segítségével. Azon az alkalmon, ami egy hétvégi szemináriumot jelentett, közel 100 lelkes fiatal vett részt. Az akkori alapító tagokból már csak hárman maradtunk máig is aktív tagok: Szlovák Péter, Szabó Marci, és jómagam. Persze ez nem is meglepő, hiszen, az egykori 13–15 évesek mára már pályakezdő (diplomás) 23–25 éves emberek. És mivel a Ten Sing tinédzsereknek szól, az öregek helyét átveszik fiatalabbak, így marad meg az állandó körforgás, és cserélődés... vagy más szóval a *változatosság*. Örök barátságok születnek, esetleg örök szerelmek, közös kalandokat élünk meg; mindenesetre sohasem szabad elfelejteni a Ten Sing célját, missziói lényegét: fiatalokat Jézushoz vezetni. Ez alatt a 10 év alatt elmondhatom, hogy igen mozgalmas történelmünk volt.

Számtalan helyen lépett fel már a csoport koncertekkel, amelyeket itt mind nem is tudnék, de nem is célozom felsorolni. Persze a csoport szinte mindent megélt. Voltak hullámhegyek, hullámvölgyek, de a KKTS él.

„Amatőr jellegünkből fakadóan is sok buktatóval kellett szembenéznünk. Sohasem vallottuk magunkat profiknak, és nem is akartuk, hogy mások ezt gondolják rólunk, de mindent megtettünk azért, hogy elfogadható színvonalon muzsikáljunk, és mindenki jól érezze magát, aki meghallgat minket.” – hallhattuk az időközben doktorrá vált Szlovák Péter (Petya) visszaemlékezésében.

Az este folyamán még két csapatot is meghallgathattott a lelkes közönség a helyi TS mellett. Ha már úgyis ilyen kevesen vagyunk csoportok az országban, akkor miért ne ünnepelnénk együtt a *Kondorosi TS*-gel? Így a második fellépő csapat a Kondoros TS lelkes fiataljai voltak. A harmadik csapat nem volt más, mint a rejtélyes nevű *Twenty Singers Band*, vagyis a KKTS huszonéves tagjaiból összeállt zenekar, akik az elmúlt 10 évet bemutató videoanyag vetítése közben szórakoztatták a kö-

a Kiskőrös Ten Sing

zönséget a KKTS legelső produkcióinak felelevenítésével.

A koncertmaratont áhítat követte (*Lupi*), majd ezután minden lelkes néző (szurkoló), vagy fellépő a KIE-házban folytathatta az önfeledt szórakozást. Persze a lelki táplálék mellett nem maradhatott el a lakoma sem. És természetesen nincsen születésnap torta nélkül, így az „öreg” tagok segítségével Lupi felszelte a KKTS négyemeletes szülinapi tortáját. Utána pedig hajnalig mulatott, akinek ideje (kedve) csak engedte.

Nagyon nagy öröm volt számomra látni a régi kiskőrösi TS tagokat, akik már családayok és családapák, illetve az ország különféle tájairól kisvárosunkba szállingózó „szórvány tensingesekeket”.

Hiszem, hogy a fiataloknak alternatívát tudunk mutatni ezzel a mozgalommal rohanó világunkban, amikor egy tizenéves számára a valóságshowkról és az ájulásig tartó bulikról szól minden. Van más út is... Célunk: nekik szóló eszközökkel megmutatni a *HELYES* irányt, hisz nekik, értük és róluk szól a Ten Sing. ASZKA ;-)

2003-ban is Krisztusért rendezik meg Európa-szerte a ProChrist műholdas evangélizációt. Magyarországon már másodszor vetítik falvakban és városokban a helyi felekezetek összefogásával. Második helyen szereplünk a ranglistán, hiszen Németország mögött nálunk sugároznak a legtöbb helyről. A 70 helyszín a sokszínűség példája. A szervezők között vannak egyházak, szervezetek, házi bibliakörök, polgármesterek, a helyszín pedig lehet egy művelődési ház, templom, gyülekezeti terem, sátor vagy éppen egy Sóvár.

A KIE Balatonyörökön merész álmot szeretne megvalósítani az evangélizáció megrendezésével. Először fogjuk megszólítani az ismeretlen lakosságot. Az esti együttlétek nem csak a párhuzamosan zajló építőtábor résztvevőinek szólnak, most a környező lakosság számára is ki szeretnénk tárni a várkapukat.

A biztatás már meg is volt, a helyi idős katolikus esperes biztosított minket, hogy támogatni és segíteni fogja az evangélizáció ügyét. Remélhetőleg a hír túl fogja lépni a kis gyülekezet határait, hiszen az evangélizáció célja kereső, még nem keresztyén embereket elérni és megszólítani.

Az épületet sem lesz egyszerű a maga kedves félkész állapotában félszáz ember számára lakályossá tenni. De hisszük azt, hogy a hangzó igehirdetés egy testvéri közösségben figyelmünket a külső körülményekről egyenesen Jézusra fogja irányítani.

Ureczky Lilla

ProChrist
mit Ulrich Parzany
16. – 23. März 2003

IV. FIKE SZABADEGYETEM – ILLYEFALVA

Immár negyedik alkalommal került meg-
szervezésre augusztus 5. és 12. között a fő-
iskolás közösség nyári szabadegyeteme.
Többségében olyan fiatalok jöttek el, akik
rendszeresen részt vettek rendezvényein-
ken, bibliaórákon főként, de voltak szép
számban olyanok is, akik első alkalommal
találkoztak a FIKÉ-vel.

A tábor tematikus volt, az előadások, a kis-
csoportos tevékenységek és a bibliaórák

egy téma körül forogtak: *közösség Krisztus-
sal.*

Első előadónk a mindenki által igen meg-
kedvelt *Varga Laci* bácsi volt. A FIKÉnek va-
lamikor aktív vezetője, ma nyugdíjas lel-
kész, előadása témája a mindig aktuális és
izgalmas predestináció volt. Személyisége
és mindaz, amit egyszerű jelenlétével
üzent, nagy élmény volt az egyetemisták
számára. Laci bácsi nem csak tudásával, is-
meretével nyugtázta le a jelenlevőket, ha-
nem kisugárzásával, szavakba nem öntött
üzenetével is.

Következő előadónk *Mátyás István* reformá-
tus lelkész volt, aki bibliodrámás próbálko-
zással állt elő. Újdonság volt a fiatalok szá-
mára, hisz nem igazán meghonosult foga-

lom a bibliodrámá mifelénk. Ennek ellenére
érdekes tapasztalat volt: bibliodrámás mód-
szerrel elemeztük, boncolgattuk a kiosz-
tott találmányok példázatát a *Mt 25.* alap-
ján és próbáltunk saját adottságaink között
fürkésző szemekkel kutatni, felfedezni azo-
kat, amelyek esetleg mindeddig háttérben
voltak, el voltak rejtve.

Meghívottaink között szerepelt egy katoli-
kus plébános is, a csíkszeredai *Elekes And-
rás*, aki a szentségekről és ezzel kapcsola-
tos dolgokról tartott előadást. Érdekes kér-
dések következtek, amelyek választ próbál-
tak keresni a katolikus dogma hittételei-
ben.

A szabadegyetem meghívott előadói kö-
zött *Egyed Sándor* református lelkész is he-
lyet kapott, ő volt az, aki immár negyedik
alkalommal látogatott el hozzánk, minden
egyik szabadegyetemen részt vevén
eképpen. Előadása egy nagyon fontos, áldá-
sos, ugyanakkor rohanó életünkből egyre
inkább elvesző elemre, a *csendre* összpön-
tosult.

Nem maradhatott ki meghívottaink közül
az illyefalvi házigazda szerepét betöltő lel-
kész sem, *Kató Béla*, akivel bibliaóra alkal-
mával találkozhattunk és akivel igen érde-
kes beszélgetés alakult ki.

Közöttünk volt *Bartos Károly* református lel-
kész is, akit ma már mindenki FIKE egyete-
mi lelkészként ismer. Felkérésünkre az
egyik esti bibliaórák közösséget vállalta leve-

IV. FIKE SZABADEGYETEM – ILLYEFALVA

zetni. Előadásokon és bibliaórákon kívül közösségépítő játékok, kreatív áhítatok, ének-lés, késő esti gitározások, beszélgetések, kirándulások és nem utolsó sorban filmklubok színesítették a mindennapi programot. A jelenlevők maradandó élményekkel távoztak és merjük remélni azt, hogy a megélt közösség, a közös istenkeresés mindannyi-

unkban nyomokat hagyott, arra ösztönözve bennünket egyenként, hogy továbblépjünk, hogy valamit magunkkal vigyünk a meleg illyefalvi napokból a mindennapokba.

Kelemen Melinda

EGYBEN SOKFÉLÉK

E címszó alatt találkoztunk 2002 nyarán Vámosgálfalván mi, kik Isten országát hirdetjük, nemcsak a fiatalok között. A négy napos találkozóra sokan összegyűltünk sokfelől, hiszen az erdélyi fiatalok mellett képviseltette magát a magyarországi KIE, a németországi CVJM, az Észak-Ír Presbitériánus Egyház és az amerikai YMCA. Krisztusban egymásra találunk, egyben voltunk és eltűntek a nyelv és határok okozta távolságok. Jó volt együtt lenni. És jók voltak a szervezők által „feldobott” témák, mint pl. vallásosság és/vagy posztmodernség (kérdés, melyet nem tudunk kikerülni a mindennapjainkban sem), eleve elrendelés (mire mindannyian felkapjuk a fejünket), szülőföldem – anyanyelvem (mely talán a KIE-seket érintette meg), pro vagy kontra – alkoholizmus, drog, abortusz (mely aktiválta a fiatalokat). A délelőtti előadásokat délután játék, sport vagy kézműveskedés követte, ahol mindenki megtalálta a kedvére valót. A vacsora utáni esti programok is színesek voltak, pl: irodalmi kávéház, amit a KIE hozott ajándékba nekünk, koncert, amit a németországi diákkórus tartott, a helyi tánccsoport bemutatkozását táncház követte és természetesen volt filmklub is. A kávéház is remekelt, mert áron alul biztosított üdítőt, ropit, csokit, kávét, teát és lehetőséget beszélgetésekre. Az el-

maradhatatlan tábortüzet a helyi fiatalok rakták, mely természetesen szerves része minden tábornak. A rendezvény igei háttérét Mt. 5,5–10 biztosította, hiszen ez az alkalom is lehetőség volt a növekedésre erőben, igazságban, szeretetben, Istenben, szolgálatban és szenvedésben. Ezen igeversek voltak útmutatóink a reggeli és esti áhí-

tatok alkalmával. A vasárnapi záróistentisztelet emléktábla avatással zárult, mely a következő felhívást intézi mindannyiunkhoz: „Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt. 5,16)

A CSILLAGPONT ÍGÉRETE

Még havasak az utak, és a jeges utcák jelentenek gondot mindennapjainkban, de már reményteljesen gondolunk a nyárra. Mit is fogunk csinálni a nyári szünetben? Hová fogunk utazni? Nyaralni megyünk, vagy néhány táborba? *Itt az idő gondolkodni ezen! Éppen ezért, hadd álljon itt egy rövid meghívó egy július 22–26. közötti találkozóra!* Talán most még ismeretlenül hangzik a **Csillagpont** kifejezés. Vagy esetleg a

A csillagpont mindig egy olyan pont, ahol összefutnak a szálak. Egy ilyen Csillagpont lehet a reménység szerint hagyománnyá váló **Országos Református Ifjúsági Találkozó**.

Mi, református fiatalok – 16 évesektől a harmincasokig – egy pontban gyűlünk össze, majd abból a pontból kiindulva távozzunk, hogy megújuló nyitottságunkkal és szeretetünkkel egyházzunk és társadalmunk életének tovább-

CSILLAGPONT

Országos Református Ifjúsági Találkozó

műszaki dolgokban járatosaknak mégis dereng valami. Mintha már hallottuk volna? Reménység szerint július 22-től már sokunknak cseng majd ismerősen a Csillagpont.

Ugyanis megvalósulni látszik sokunk régi terve és vágya: találkozni fogunk! Találkozunk, hogy sokfelől összegyűlkezve megismerjük egymást, átéljük a nagy közösség élményét és Isten Igéjére figyelve, egymást tanácsolva haladjunk előre egyházunk építésében.

ra is segítői, építői lehessünk. Ezért is reméljük, hogy a **Csillagpont – Országos Református Ifjúsági Találkozó** az egy egyházhoz való tartozásunk rendszeres ünnepe lesz.

Az idén a Fejér megyei **Bodajkon**, a Bakony és a Vértes festői völgyében elhelyezkedő táborban (Tölgyes tábor és Falutábor) találkozunk, Székesfehérvártól 25 kilométerre. Szállás saját sátrakban, saját hálófelszereléssel, tábori körülmények között.

A CSILLAGPONT ÍGÉRETE

A Találkozó címét, „...*eljött az óra...*”, János evangéliuma 17. részének 1. verséből vettük: „*Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szól: »Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon.«*” (Jn 17,1–2).

Az együtt eltöltendő néhány nap alatt Jézus főpapi imája (Jn 17.) segítségével Jézus és az egyház, Jézus és az egyén valamint az egyén és az egyház kapcsolata témákkal foglalkozunk előadások és kiscsoportos beszélgetések formájában. Fakultatív programokon, kerekasztal- és fórumbeszélgetéseken gondolkodhatunk majd együtt az egyház (az egyházban, az emberben, a társadalomban) kérdéséről.

A Találkozó hangulatának fontos eleme lesz a sport és számos kulturális esemény. Könnyű- és komolyzenei koncertek, színdarabok, táncházi, kézművesség és egyéb lehetőségek közül választhatunk majd. A Találkozó alkalmat nyújt szervezetek, közösségek és alkotók bemutatkozására. Mivel a találkozó szervezése a célegyesbe fordult, a szervezők folyamatosan kérik és várják a felmerülő ötleteket, javaslatokat, kéréseket és kérdéseket. Várjuk olyan ifjúsági szervezetek, körök jelentkezését is, melyek szívesen bemutatkoznának vagy bemutatnának valamit kincsesládájukból. Várjuk fiatalok jelentkezését, akiknek segítségére a helyszínen számíthatunk.

További információkat találhattok és kérhettek a Találkozó honlapján (csillag.reformatus.hu) és a Zsinati Ifjúsági Irodán (tel: 1-460-0702, email: ifjusag@axelero.hu). Jelentkezhetek a Találkozó honlapján keresztül, és a hamarosan megjelenő prospektusról letehető jelentkezési lappal.

Kérjük, hogy imádságaitokban vigyék el a Találkozó ügyét Isten elé, hogy az valóban a mi épülésünkre, és az Ő dicsőségére valósulhasson meg!

Gyertek minél többen!

Várunk benneteket! Ne feledjétek: Országos Református

Ifjúsági Találkozó Bodajk

2003. július 22–26.

100 év

Dobos Károly bácsi 100. születésnapja alkalmából 2002. december 8-án tartottak hálaadó istentiszteletet a Budapest Fasori református templomban.

A KIE képviselőjében dr. Kovács Bálint köszöntötte az ünnepeltet és

Marton Tamás KIE titkár adta át Szeverényi Mihály festményét.

Jelen voltak még a budapesti Pelikán csoport tagjai.

Lapunkban az istentiszteleten elhangzott két imádság közlésével köszöntjük szeretettel Dobos Károly bácsit.

Imádság – Dobos Bence unoka, tassi lelkipásztor

Mindenható Istenünk, dicsőítünk Téged, az idők Urát! Tőled kaptuk életünket, Te szabad meg annak idejét. Hálásan magasztalunk Téged ma, amikor Dobos Károly századik

születésnapját ünnepelhetjük a Te színed előtt. Neked adunk hálát ezért az évszázadért és mindazokért az áldásokért, melyeket ünnepeltünknek adtál és amelyeket Rajta keresztül vehettünk mi Tőled. Hálát adunk gályarab ősapjáért, bibliás, istenfélő szüleiért, akiktől a hitvalló élet szép példáját láthatta.

Köszönjük testvéreit, akikkel nehéz, háborús időkben gyakorolhatta a Krisztustól tanult önzetlenséget, áldozatkész testvériséget. Köszönjük, hogy vezetted Őt, amikor felismerte a Te hívásodat a pásztori szolgálatra. Hálát adunk hitvéiséért, aki jóban-rosszban osztozott vele és gondos feleségként és jó anyaként biztos háttérrel adott az ő munkájához. Köszönjük, hogy megáldottad Őt négy fi-

úval és népes családdal, tizenhárom unokával és az eddig megszületett tizennyolc dédunokával, akik most együtt ünnepelhetnek. Végül hálát adunk pályafutásáért, melyen Te adtál neki erőt mind e mai napig. Köszönjük a Soli Deo

Gloria mozgalomban nyert lelki indíttatásokat, az amerikai ösztöndíjas és lelkes évek. Tied a dicsőség, Atyánk, a KIE munkáért, amelyben tíz éven át felhasználtad szolgálodat, Dobos Károlyt. A jelenlévő gyülekezeti tagokkal együtt köszönjük a tizenöt fasori esztendő, a tizenkettő Szank-, Móricgát-, Kiskunmajsa-, jászszentlászlói esztendő, hálát adunk a tizenöt pesthidegkúti évért.

Köszönjük Atyánk, hogy nyugdíjas korában is felhasználtad Őt a leprások közti misszióban. Köszönjük a mai napig tevékeny életét, amellyel példát ad mindannyiunknak. Engedd, hogy tanuljunk Tőle utolsónak lenni, mások bajját a vállunkra venni, a Te dicsőségedre élni.

100 év

Áldassék a neved Szentháromság Isten Dobos Károlyért! Jézus Krisztus, Megváltónk, Te könyörülj mindannyiónkon, hogy bocsánatot nyerjünk bűneinkre. Szentlélek Isten, szentelj meg minket, értelmünket, hogy Igédre figyeljünk és gyümölcsöt teremjünk! Ámen.

Dobos Károly bácsi imádsága:

Mennyei édes Atyám, hálaival köszönöm meg a Te megtartó kegyelmedet, köszönöm, hogy felhasználtad az én kis, semmi életemet a Te országod építésére, a mi népünk, ifjúságunk körében. Hálát adok azért a sok meg nem érdemelt szeretetért, amelyben ezen az es-

tén is részesítettél engemet. Köszönöm édes jó Istenem, hogy megtartottad ezt a gyülekezetet és köszönöm azt is, hogy a lepramisszió munkáját is elindítottad és eszközül használtál abban. Áldd meg ezt a krisztusi szolgálatot, hogy tovább folytatódjék! Kérlek, hogy áldj meg mindnyájunkat, akik itt vagyunk, hogy Jézus Krisztusra függesszük a mi tekintetünket és az Ő követői, akaratának hirdetői és cselekvői legyünk a Te dicsőségedre, életünk végéig. A Te nevedre térjen most mindnyájunk által dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás!

Ámen.

Francis Jammes Kék esernyőddel

Kék esernyőddel és a sáros barikákkal
s göncöddel, amiből sajt nehéz szaga árad,
rátámaszkodva tölgy, magyal vagy naspolya
botodra, még a domb ege felé tova.
Követed a reves szőrű kutyát s a nagy
kantákat cipelő girhes kis szamarat.
Utad sok falusi kovács előtt vezet,
aztán eléred a balzsamszagú hegyet,
hol nyájad, mint sereg fehér bokor, legel.
Ott kúszó pára fed minden szirtélet el.
Ott kopasz keselyűk szálldosnak, s este rőten
izzó füstfellegek lobbannak fel a ködben.
Ott láthatod, ha majd szétnéz nyugodt szemed,
Isten lelkét lebegni a roppant tér felett.

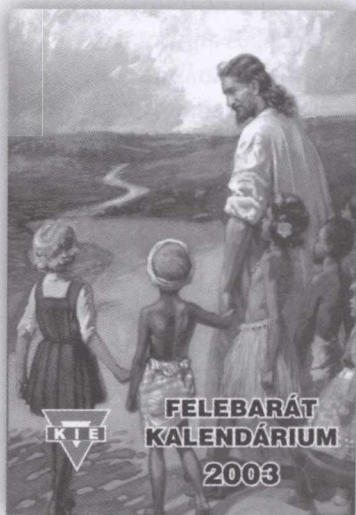
Rónay György fordítása

Február 10-én id. Magassy Sándor ny. lelkész, egyháztörténészt váratlanul hazahívta Ura. Ezúton is osztozunk Magassy Évának, lapunk munkatársának és a KIE alapító tagjának édesapja elvesztése miatti fájdalmában.

„A reménység Istene töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.”
(Róm 15,13)

Kalendárium

Idén is megjelent a szenior KIE-sek által készített naptár, ezúttal „Felebarát Kalendárium” címen. Sok hasznos írás ol-

vasható az 2002-es év eseményeiről, valamint természetesen 2003. évi naptár is található benne. Megrendelhető Kőhegyi Istvánnál (24/473 128).

Tappancs

Szeretettel köszöntjük a Győri Tappancs csoportot, melyet az MKIE választmánya a január 4-i

ülésén felvett a tagcsoportok közé. Szolgáltatukhoz Isten áldását kérjük.

Táborszervező szeminárium

2002. november 8–10 között Velencén táborszervező szemi-

náriumot tartottunk, melyen az Erdélyi IKE tagjai is részt vettek.

Téglajegy-sorsolás

Február 4-én került kisorsolásra az a kerékpár, melyet egy KIE-s testvérünk ajánlott fel a Sóvár téglajegyek vásárlói számára.

Sóvár

A 2002-ben megkezdett építkezést ebben az esztendőben egy építőtáborral kezdjük március közepén. Mostani terveink alapján őszi elkészülne a kisház, amely egy komoly átalakítást jelent. Ezzel párhuzamosan szeretnénk a nagyházban is kisebb, de fontos munkákat elvégezni. Ez elsősorban a szer-

kezeti átalakításokat jelenti, illetve be szeretnénk fejezni a vilamos- és vízhálózat cseréjét.

Ezek után elvégezhető a falak kijavítása, illetve az új aljzatbeton fektetése.

Az elmúlt esztendőben tartott építőtáborok kedvező tapasztala-

Tréning

Február 21–23. között Piliscsabán az MKIE választmányja és vezető munkatársai szervezetfejlesztő tréningre vettek részt.

Csillagpont Teaház

Teaház a Református Ifjúsági Találkozón

Munkatársakat keresünk egy jó csapatba, a teaházba felszolgálásra és programszervezésre.

Július 22–26. – Bodajk

Sporttábor

Csapatok, versenyek, kikapcsolódás, előadások és mindez kezesztyén módra.

Augusztus 3-9. – Nagyveleg

Az Európai KIE nagytábora

Európai KIE nagytábor

Egy igazi nagy tábor, ahol egy hétig több mint 5000 fiatal lesz együtt egy szigeten.

Augusztus 3–9. – Prága

A szervezők több ezer fiatalat várnak, elsősorban 14-25 éveseket, a programot ennek a korosztálynak az érdeklődése

latai alapján idén még több ilyen alkalmat tervezünk magyar és külföldi résztvevőkkel. Kiemelkedő rendezvénynek számít a Pro Christ közvetítés, melyet az átalakítás alatt levő épületben tartunk.

Továbbra is köszönettel fogadjunk adományokat és felajánlásokat az intézmény javára.

MKIE-IKE találkozó

Február 20–21-én az MKIE küldöttsége (Denke Villó, Gonda László és Marton Tamás) hivatalos találkozón vett részt Kolozsváron az Erdélyi IKE vezetőségével.

PROGRAMJAINK

Tappancs Táborok

Egy igazi nomád sá-tortábor, sok izgalmas kihívással, biblia-tanulmányozással.

Július 9–19.

Pusztavám – *fiútábor*

Augusztus 6–16.

Pusztavám – *fiútábor*

Augusztus 16–26.

Pusztavám – *lánytábor*

szertint tervezik. Lesznek koncertek, játékok, szemináriumok, bemutatkoznak a különböző országok KIE-i, a különböző mun-

kaágak, sok mindent meg lehet nézni, ki lehet próbálni. Nem utolsó sorban pedig külföldi KIE-ekkel találkozni, ismerkedni, s ha másképp nem megy, kézzel-lábbal beszélgetni.

A fesztivál helyszíne egy sziget a Moldva folyón. Itt színpadok, műhely-, illetve szemináriumi sátrak, étkezési lehetőségek várják a résztvevőket. A szállás kolégiumokban lesz a város különböző pontjain. A **részvételi díj 100 Euro**, ez a belépőt, szállásdíjat, napi három étkezés díját, prágai közlekedési bérletet és a fesztiválújságot foglalja magába.

Jelentkezni a mellékelt jelentkezési lappal lehet. Ezt kitöltve, 18 éven aluliak esetében szülővel aláírta a KIE iroda címére kérjük elküldeni. (MKIE, 1085 Budapest, Horánszky u. 26.) A jelentkezés beérkezések visszajelzést küldünk. A **jelentkezési határidő 2003. április 15.** A részvételi díj befizetési határideje 2003. május 31. A jelentkezés véglegesítése a részvételi díj befizetésével történik, ekkor küldjük tovább a név szerinti jelentkezést Prágába.

A befizetés módjáról a jelentkezést visszaigazoló levélben írunk pontos információt.

A jelentkezők igénye szerint közös utazást szervezünk önköltségi áron. (Vonattal, csoportkedvezményel 16.500 Ft.)

A fesztivál angol nyelvű honlapja a <http://www.2003.eay.org> címen található.

Csendeshétvége

Amikor csak Krisztusra és egymásra figyelünk, és sokat énekelünk!

Szeptember 12–14. – Velence
További információk a honlapunkon: www.kie.hu, vagy érdeklődni lehet: 20-327 23 82

Az alábbiakban néhány támogatási lehetőséget szeretnénk felsorolni, hogy ki-ki a lehetőségeinek leginkább megfelelőt válassza.

Támogatói kör

A támogatói kör tagjai egy esztendőre egy bizonyos összeget ajánlanak fel, melyet egy alapítvány számlájára lehet havi rendszerességgel utalni, vagy csek-

Támogatási lehetőségek

A KIE is, mint más társadalmi szervezetek, nagyrészt pályázati pénzekből és adományokból végzi szolgáltatát. Ez évről-évre nehéz helyzetet teremt és általában az önkéntes munkatársak szolgáltatát nehezíti meg.

ken befizetni. A befizetett összegről igazolást adunk, így az adóból levonható.

1 %

Köszönettel vesszük az 1%-os támogatásokat Fialatok Mindenkiért Alapítvány számlasz.: 18042319-1-01

Papír-éhség enyhítése

A legfontosabb irodai papír-árukkal természetben lehet támogatni.

Sóvár szponzorálás, kapcsolatok

A Balatonyörökön átépítendő, bővítendő ifjúsági konferencia központ munkálataihoz várunk konkrét anyagi támogatást, illetve keresünk olyan kapcsolatokat, akiken keresztül kedvezményesen, vagy ingyenesen juthatunk építőanyaghoz, vagy vehetünk igénybe szolgáltatást.

Sóvár berendezési tárgyak

Egyelőre elsősorban használaton kívüli konyhai edényeket (pohár, tányér, evőeszköz) és textíliákat, valamint ágyneműket várunk. Szükségünk lenne

hűtőszekrényre és esetleg más konyhai berendezésre.

ban, melyhez tárgyi ajándékot is köszönettel fogadunk.

Sóvár téglajegyek

A 350 Ft névértékű jegyeket 10 db-os tömbökben tudjuk küldeni, így elsősorban azok segítségét kérjük, akik ezen jegyek eladásában tudnak segíteni. A támogatók között értékes nyerevényeket sorsolunk ki április-

A támogatási lehetőségekről Marton Tamásnál lehet érdeklődni (20/327 23 82)

Honlap

Megújult a honlapunk!
Látogasson el hozzánk!
www.kie.hu

KIEportál

Kezdőlap

A KIE-ről Munkaágak

Csoportok, Sóvár

Támak

Belépés

Címek

Menü

- Rőlünk
- A KIE
- Archívum
- Belépés
- Észrevételek
- Hír küldése
- Kapcsolatok
- Vesső
- Munkaágak / Sóvár
- Regisztrált tagok
- Szavazások
- Üzenő

Ki olvas minket?

Jelenleg 2 vendég és 0 regisztrált felhasználó olvas bennünket.

Jelenleg névtelen látogató vagy. Ingyenesen regisztrálhatod magad, ide kattintva.

WWW.KIE.HU

Nyomkereső

Mit takar pontosabban ez a sokat sejtető név? Valóban sokat. Egy egész kis világot, kalandokat, megvalósíthatatlan és megvalósítható ötletek végtelen tárházát, munkacsapatot, sok-sok örömet, meglepetést, áldást. Mi tehát a Nyomkereső? A név kettős irányultságot hordoz. Egyrészt kifejezi azt a szándékot, hogy akik résztvesznek ebben a munkaágban, Jézus nyomában kívánnak járni és másokat is erre a csapásra próbálnak vezetni. Másrészt, meg kívánja jeleníteni azt a hangulatot, életteret, amiben ez a munkaág létezhet. Ez pedig az élet minden szférája, részlete, de különös hangsúly esik a természetközelség, a természet megismerésének fontosságára - ami az igazi vadnyugati nyomkeresőket, de az

Egy mérnök a KIE szolgálatában

Az 1950-ben „önként” feloszlott KIE-ben sokféle jó adottsággal rendelkező ember gyülekezett és munkálkodott mind a lelki munkában, mind a KIE anyagi építő szolgálatában. Az 1930-tól saját székházzal (Horánszky u. 26.) rendelkező mozgalomnak szüksége volt olyan emberekre is, akik az épületek karbantartását, berendezését, fejlesztését szakszerűen irányítani, sőt végezni

is képesek voltak. Ez fokozódott, amikor Balatonaligán megépülhetett a családos KIE tagok üdülője, majd a dunavecsei tábor, a Vas u. 2/c alatti modern székház és Rónafőn a telepes népfőiskolai székház. Ebben a munkában jelentős része volt többek között egy mérnöknek.

Bíró György (1906–1987)

Pestszentlőrincen született 1906. szeptember elsején. Elemi és gimnáziumi tanulmányai után a Műegyetemen szerzett gépészmérnöki oklevelet és az akkori Iparügyi Minisztériumban helyezkedett el. Szépen haladt előre a hivatali ranglétrán, és a háborús idők beköszöntével ő intézte az anyagkiutalásokat. Figyelemmel kísérte, hogy a németek mit vittek el hazánkból, majd 1945

után figyelme az oroszok hasonló tetteire irányult. Így nem csoda, hogy elbocsátották, de a MÁV-nál kapott fontos beosztást. Egy ideig még Lengyelországba is kihívták az ottani ipari termelés újjászervezésére. Az 1950-es években koncepció per áldozata lett, és börtönbe került. Büntetése 15 évi börtön volt és csak az 1956-os forradalom hozott számára szabadulást. Angliában telepedett le és az ottani vasútnál kapott magas beosztást. Kinti ideje alatt is élénk kapcsolatban volt a KIE Világszövetséggel, és igyekezett a börtönben elhunyt barátja és munkatársa, *Pógyor István* emlékét ébren tartani. Ő terjesztette el a legismertebb fényképet azzal a felirattal: *A magyar KIE mártírja!* Londonban hunyt el, azonban hamvai hazai földben pihennek.

Már diákkorában bekerült a budapesti KIE körébe, és *Megyericsy Béla*, az akkori nemzeti titkár, miként többekben, így benne is kereste a vezetői képességeket. *Pógyor Istvánnal*, *Szöllősi Istvánnal* és még néhány fiatallal „titkárképzőt” tartott számukra. Ilyen előkészület után mehetett azután *Pógyor* előbb német, majd amerikai titkárképzőbe. Ő itthon maradt, elsősorban a fővárosi, és hazai KIE munkát támogatta. Jelentős része volt a bevezetésben említett építmények létesítésében. Magas összeköttetései révén sok mindent megszerzett és a mozgalmat gyarapította. Így vált lehetségessé a modern székház megépítése a Vas u. 2/c-ben. Különösen fontos volt számára a népfőiskolai mozgalom megindításában való részvétellel, és ennek érdekében létesült Rónafőn a telepesképző népfőiskola 50 sze-

Egy mérnök a KIE szolgálatában

mélyt befogadó székházzal és 86 hold földdel. Így gyakorlatban is kipróbálhatták a tanultakat. Rónafőn elsősorban KIE tagokból új község és új gyülekezet is létesülhetett. Mindezeket – fájdalom – az 1950-es évek rendelkezései elvették a KIE-től.

1945 után megindult a KIE berkeiben is, de kívülről is a támadás az egyházi jellegű mozgalmak ellen. *Bíró György* a *Kiss Ferenc* neves orvosprofesszorral való jó kapcsolata révén egy ideig fékezni tudta ezeket, de azután neki is le kellett mondania a budapesti elnökségről, az országos mozgalomban való ténykedéseiről is. A *Pógyor István* és

gróf Teleki László ellen 1951-ben megindított koncepciós per után rá is sor került. Tárgyalásán, mint írásos emlékezésében elmondja, az egyik KIE tag, földműves ember elmondta, hogy milyen is volt a KIE munka és milyen része volt abban a mérnök úrnak. De ez sem mentette meg a sokévi büntetéstől. Angliában is élete végéig hű maradt a KIE krisztusi céljához, és számos kéziratban maradt munkájában ezt rögzítette is. Még annyit jegyezzünk meg, hogy egyházához is hű volt és néhány évig gondnoka volt a kelenföldi gyülekezetnek.

Kovács Bálint

KÁNAÁNI—MAGYAR SZÓSZEDET/ *Kijelentés, kinyilatkoztatás*

Emlékszem, milyen jót derültünk Arany Toldijának azon a részén, ahol Miklós felháborodva utasítja vissza bátyja, György vádjait e szavakkal:

„Átok és hazugság minden *ige* szádban...” Hatodikosokként még mint nyelvtani formula jelent meg a szó, és így környezetében valóban komikusnak hatott.

Amikor a világról a képernyőkön megjelenő showkból, szappanoperákból, a VV*-ből, és a BB** -ből képet alkotó hittanosaim előtt kiejtek egy ilyen szót, mint a *kijelentés*, amely a hittanóránál sokkal jobban illik a nyelvtanórára, a szövegösszefüggéstől függően vagy vidámsággal, vagy értetlenkedő tekintettel kell szembesülnöm. A bibliai értelemben vett kijelentés egyrészt valóban állítást fejez ki, mint a nyelvtani. Másrészt sokkal többet, mert ahogyan a hétköznapi beszédben is értékelünk minden egyes hozzánk eljutó mondatot aszerint, hogy *ki, mikor, hol és milyen körülmények között* fogalmazta meg, úgy a bibliai kijelentésről is azért mondhatjuk mi, keresztyének, hogy szilárd, mert az alapja és a háttere Isten maga. A bibliai kijelentést (ki?) Isten, (hol?) az egész teremtettségre kiterjedően, (mi-

kor?) a világ kezdetétől annak végéig, (milyen körülmények közepette?) az Őhozzá menekülők, illetve tartozók megmentése illetve megsegítése céljából indította útjára.

A római katolikusok által használt *kinyilatkoztatás* szó nem kevésbé izgalmas ilyen szempontból. Ebben a *nyilatkozat* érezhető, azaz egy a világi fogalomkörben való használat szerint közérdeklődésre számot tartó, megfontolt álláspont kihirdetése. Az isteni kinyilatkoztatás pedig ugyanígy köz-, sőt, a legáltalánosabb érdeklődésre számot tartható módon, a lehető legalaposabban átgondoltan, maga a Teremtő álláspontjának a nyilvánosságára hozatala.

E két fogalom, amely tulajdonképpen egy, mert csak szóhasználatbeli különbség van közöttük, mutatja fel leginkább azt a tételt, aminek örvén e sorozat a Vezess! 26. számában elindult, hogy tudniillik a világi szóhasználatban is előforduló kifejezések keresztyén közegben mélyebb, néha bővebb, máskor specifikusabb jelentéssel bírnak. A lényege az ilyen szavak használatának az, hogy ismerve hallgatóságunkat, világosan és egyértelműen használjuk ezeket. Tóth L. Kristóf

* Való Világ

** Big Brother

Hógolyózik a két szerkesztő

Szabó: Furcsa egymásrautaltság a két szerkesztő munkája, melynek harmóniája egyik fő meghatározója egy mű – jelen esetben a Vezess! – sikerének. Amikor megálmodok valamit és megpróbálok az írásokat összeszedni, akkor már természetesen a szemem előtt látom az egészet, de igazából a kezemben csak fekete-fehér betűk vannak hosszú sorokba rendezve és szerencsés esetben a másik kezemben egy köteg kép. Ez az én újságom! Mindezt betömöm a számítógépbe és megy Kisantinak, aki mindebből újságot csinál. Közben pedig még sok telefon és e-mail váltása, hogy nem lehet-e inkább máshová tenni azt az írást, vagy ezt másképp kéne megfogalmazni, sőt már olyan is volt, hogy a végső lökést Te adtad meg egy cikk kicseréléséhez. Tehát Nálad az anyag és akkor?

Fércelő: Akkor elrendezzük a szövegeket a laptervnek megfelelően. Becsületére legyen mondva a kedves szerkesztő úrnak, hogy mindig korrekt lapterveket kaptunk. Eztán már csak képeket kell elhelyezni, és kész is a lap...

Kár, hogy nem ilyen egyszerű a dolog.

Az első Vezess, amit már én terveztem, a 35. szám volt. Méretet váltott az újság, végig kellett gondolni, hogyan lehetne fiatalítani. A szerkesztőségi ülésre vittem egy laptervet, úgy, hogy fogalmam sem volt, mi lesz az újságban. Mögöttem akkor még csak egy diákújság, meg a Szélróza plakát- és szórólap-tervei voltak, szóval kicsit remegett a térdem. Igazából maga az újság már a kész anyag hozzám kerülésével formálódott. Az egyik szempont, hogy tényleg folytatás legyen, a másik, hogy új, látványosabb, korszerűbb.

Furcsa érzés volt, hogy én vagyok az első olvasója egy még nem is létező lapszámnak... Aztán jöttek a problémák. Kaptam sok-sok szöveget és kevéske képet. Mi legyen most? Mi lesz a címlapon, ha nincs egy olyan igazi „ütős” kép, és mi mégis szeretnénk szakítani az eddigi Vezess-ek egyszínű hagyományával? Az első Vezessemet a családi fényképalbum és Péntes Petra tündéri rajzocskái mentették meg. Nagy a kísértés, hogy a kiadványszer-

kesztő, mint első olvasó belekontárkodjon a tartalomba. Ezt le kell győzni, mert nem én minősítek, véleményezek. Nekem kell a kereteket formálnom. A szöveg adta ötleteket illusztrálnom vagy illusztráltatnom, keresgélni, kombinálni, élvezni, ha valami szépül, formálódik. Volt viszont néha, hogy fel kellett vállalni, hogy ez vagy az a cikk itt „nagyon gáz” lesz, ezen változtassunk, mert félreérthető vagy nem oda való.

Egyik kedvenc képem ebben, a 35.

számban: Marton Tamás kislíát fürdeti. Éreztük, hogy valami ilyesmi történik velünk, a kezünk között egy új „gyermek”, aminek a szépségéért, fejlődéséért mi vagyunk felelősek. Neked melyik szám maradt meg úgy, hogy legközelebb áll a szívedhez, s miért? Vannak-e történeteid?

Szabó: Azt hiszem, kimondtad a lényegét: mindegyik egy „gyermek” és így tudok neki örülni. Talán a legközelebb a szívemhez mindig az aktuális szám áll és már hetekkel előre készülök a lapzártára, amikor elkezdenek megjeleneni a monitoron a haladékokat kérő üzenetek, és köztük csordogálnak az írások. Kettős izgalommal nyitom meg mindig a dokumentumokat, egyszerre van bennem félelem, hogy jaj, mit csináljak, ha nem erre gondoltam és a csodálkozás, hogy mennyire fantasztikus lett. Ezzel a hógolyózással is belecsúszunk a lapzártába és már jönnek a cikkek, annyira fantasztikusak, hogy beleizzad a sze-

...amit Marton Tamás kiszalasztott...

Hogolyőzik a két szerkesztő

mem és közben arra gondolkodom, hogy ennyi volt... Hetek óta gondolkodom azon, hogy hol rontottuk el? Csak mi vagyunk eltelve saját gyermekünk szépségétől, vagy tényleg jó és Isten szerinti az a rengeteg munka, amit önkéntesek sokasága hozott össze? Miért nem tudunk előfizetőt találni? Mit csinálunk rosszul?

Ezek a kérdések már messze túlnőnek rajtunk, de mégis Te, aki egy lépéssel közelebb vagy az olvasóhoz, mit gondolsz ezekről?

Férceló: A több mint tíz év alatt sok minden megváltozott a világban és a KIE-ben is. A kezdetknél egy légüres térbe robbant be a KIE, egy közösségi hiányba. A Vezess! akkoriban egyedi esemény volt. A KIE vezetőképzéséhez kapcsolódott. Azóta kimaszírozott alóla a vezetőképzés és meg is szűnt. Csökkent a felvevő réteg, a csoportok számával együtt. Aztán meg bármennyire is vezetőknél szóló lapnak tekintettük, de indulásakor szinte az egyetlen keresztény ifjúsági lap volt. Ma már lehet válogatni...

Hogy módszertanilag, használhatóságában mit nyújtott, azt az olvasóknak kell eldönteni. Szerintem Jónéhány szerző itt csillantotta meg először a tehetségét, és az ember nem győzött lelkesedni. De sokszor éreztem egyfajta alapjáratot más írásokban. Ezeknél talán kellett volna még egy kört futni.

A marketing része a Vezess! terjesztésének nagyon ötletes volt, én sokat tanultam belőle. De úgy tűnik, kicsi része vagyunk kis országunk keresztény palettájának, ahol mintha mindenki a saját pici birodalmát építgetné...

Néha azzal nyugtatom magam, hogy vannak, akik a történelmet csinálják, mások meg írnak róla. Lehet, hogy most megint az előbbi szerepbe „kényszerülünk”? Valami indul, valami új... Sóvár meg hasonlók...

Szerinted lehet-e valamit átmenteni, valamilyen formában a Vezess!-ből?

Milyen tendenciákat látsz a KIE jövőjében, küldetésében? Leépülünk vagy felépülünk?...

Szabó: Sokat gondolkoztam én is a „hogyan tovább”-on. Talán egy darabig írott formában nem jelentkezőnk, de gondolkodom azon, hogyan lehetne a honlapunkon valamilyen formában folytatni a munkát. Emellett a szellemi bázis megmarad és él, és biztosan lehet rájuk később is számítani. Érdemes lenne összefogni más keresztény ifjúsági szervezetekkel, és ha nem is közösen dolgozni, de elfogadni egymás munkáját és azt használni. Így el tudnám képzelni, hogy több szervezet „hivatalos” módszertani lapja lenne a Vezess! és így a nagyobb olvasótábor el tudná tartani. Egy másik egyesület adna ki egy ifjúsági lapot, a harmadik vállalná fel egy nagy találkozó szervezését és így tovább. Mindez most még álom.

Valahogy így gondolkodom a KIE-ről is; vagyis át kell gondolnunk az értékeinket, ami igazán a sajátunk, fel kell mérni a munkatársaink képzettségét, terhelhetőségét és dolgozni kell, újjá kell épülni!

..Kisantal Tibor férceli...

Őjáték

Sziasztok! Én is játszottam – asszociációs játékot. A kábulatról a menekülés, a menekülésről pedig a bizalom, a biztonságérzet jutott eszembe. Ezért most olyan játékokat ajánlok Nektek, amelyekkel a bizalmat lehet próbálgatni, növelni, miközben mindannyian odafigyelünk egymásra is, magunkra is. Ezek tulajdonképpen komoly játékok, így az egyszerű szórakozáson túlmutatnak. Kívánom, hogy növekedjen bizalmatok a többiek iránt, és tudjátok ebben segíteni periférián lévő társaitokat is. **Zsó**

VAK-KÖR

Kategória: bizalomjáték

Játékosok: 10 fő fölött

Hely: sima terület; legjobb egy nagyobb szoba vagy terem

Csapat: egy játékvezető, aki játszhat a többiek együtt

Kellékek: —

Idő: 10–15 perc (létszámtól függően)

A terem méreteihez képest a legnagyobb körben kell állni. A kör közepén csukott szemmel álló játékos egyenletes tempóval megindul valamelyik irányba. A körben állók feladata: a hozzájuk érkező, vakon járó társukat meg kell fogniuk, majd visszafordítják a nekik tetsző irányba. A körben közlekedő játékos újra elindul – mindig egyes vonalon halad a körön belül. Két-három irányváltoztatás után cserélünk: valaki más indul el a körbe „vakon”.

A játékvezető irányításával játék közben a körben állók adott jelre változtathatják a kör méretét kisebbre vagy nagyobbra.

A bizonytalanság és bizalmatlanság jól megfigyelhető a járás tempójának változásán, az irányváltásokon. Figyeljünk arra is, hogy amikor a „vak” játékost meg kell fogni és más irányba fordítani, ez ne durván történjen!

VAK-KÍGYÓ

Kategória: bizalomjáték

Játékosok: 10 fő fölött

Hely: lehet zárt vagy szabad terület is, de ne legyenek veszélyes tárgyak, akadályok

Csapat: 3–5 fős csapatok

Kellékek: —

Idő: 10–15 perc

A játékot 3–5 fős kiscsoportokban játszunk. Az egyes csoportokban a játékosok egymás kezét fogva láncot alakítanak, és a sorok elején lévő embereken kívül mindenki becsukja a szemét. A nyitott szemű játékosok – kezdetben nagyon lassan – vezetik a sort; természetesen egyszerre megy mindenki, így nemcsak a saját csoportjukra kell figyelniük, hanem a többiekre is. Játék közben sem az irányítók, sem a vakok nem beszélhetnek: csak kezük szorításával (mozgatásával, tartásával) adhatnak egymásnak információt.

Gyakorlás után akár a szabadban is lehet ezt játszani, ahol egyenetlen a talaj, vagy a termen belül is el lehet helyezni akadályokat (pl. székeket), amivel nehezíthetjük az útvonalat, de figyeljünk arra, hogy ne bal-esetveszélyes helyen, akadályok között játsszunk!

Próbáltatok már játszani utazás közben? Remek időöltés, főleg, ha hosszú az út. A következő játékokat is ki lehet próbálni, akár suliba mentek, akár kirándulni.

GÚZSBAKÖTÖTT FELELET

Kategória: szójáték

Játékosok: 5–10 fő

Hely: —

Csapat: egy játékvezető, a többiek egyenként

Kellékek: —

Idő: 10–15 perc

A játékvezető tetszés szerinti kérdéseket tesz fel a játékosoknak, a válaszadás módja viszont meghatározott:

- a feleletet ugyanazzal a betűvel kell kezdeni, amellyel a kérdés is kezdődött;
- a kérdés egyetlen szava sem szerepelhet benne;
- ugyanannyi szóból álljon, mint a kérdés.

Például:

Kérdés: *Hány óra van?*

Válasz: *Három lesz rögtön.*

Kérdés: *Jössz moziba?*

Válasz: *Jó ötlet.*

Kérdés: *Miért nem akarsz fogócskázni?*

Válasz: *Mert haza kell mennem.*

Aki eltéveszti a feleletet, attól pontot vonunk le, vagy ha megvalósítható, lehet zálogot is szedni.

SZÓLÁNCOK

Kategória: szójáték

Játékosok: 5–15 fő

Hely: —

Csapat: —

Kellékek: —

Idő: 10–15 perc

A szólánc az egyik legvariálhatóbb nyelvi játék. Annyi változata lehet, amennyit fantáziánk enged. A legismertebbek a következők:

a) A kezdő játékos mond egy olyan szót, amely két szótagnál többől áll. A következő játékosnak az utolsó szótaggal kell egy új szót mondania, és így tovább.

b) Az új szót az előző szó utolsó betűjével (hangzójával) kell kezdeni.

Ha valaki nem tud rövid időn belül a megadott szabállyal új szót mondani, akkor az utána következő játékos következik. Ilyenkor több módon lehet folytatni:

- a passzoló (lassú) játékos zálogot ad;
- a játékos a következő körből kimarad, és csak utána állhat vissza;
- a játékos kiesik.

A játékot nehezítő szabályokkal is lehet játszani, pl.:

- csak keresztnéveket lehet mondani (János – Sarolta – Albert – Tibor – Rita – Aliz – Zoltán, stb.)
- csak országnevekkel (Magyarország – Ghana – Ausztria – Algéria – Afganisztán, stb.)
- csak városnevekkel (Budapest – Tokió – Osló – Orosháza – Amsterdam – Moszkva, stb.)
- csak virágnevekkel
- csak színésznevekkel, stb.

Versék

Vladimír Holan Feltámadás

Hogy evilági életünk után
majd kürtök és trombiták
iszonyú harsogása ébreszt?
Uram, bocsáss meg, én azzal vigasztalom magam
hogy ha feltámadunk majd, mi, halandók,
csak egy kakas kukorékol fel halottainkból.
Még fekszünk egy pillanatilag,
aztán először
a mama kel fel. Hallani
a motozást, ahogy tüzet rak,
odateszi a vizet melegedni,
s az almáriumból előveszi a kávédarálót,

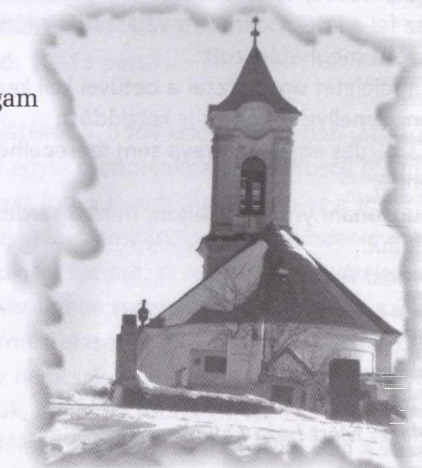
újra otthon leszünk.

Székely Magda fordítása

Stefan George Zárókórus

Isten: kincseit kitárja
Isten útja vár reád
Isten ajka hív csatára
Isten fonja glóriád.
Isten csöndje lakja lelked
Isten edzi hű fiát
Isten szomjú vágya kerget
Isten! – égve esdi szád.
Isten terhe nyomja vállad
Isten lángja izzított
Isten kedve rád kiáradt
Isten üdve rád nyitott.

Képes Géza fordítása

Kábulatok

Miért vágyunk kábulatra? Mert fáj az igazság? Igen, fáj. Ugyanis elmaradtam a számlák befizetésével, megbuktam a vizsgán, megcsalt a kedvesem, gyógyíthatatlan beteg vagyok, nem fut a krekelt szoftverem, a mobilom tegnap kiment a divatból, még mindig három kilóval többet nyomok a versenysúlyomnál, és különben is egy rakás szerencsétlenség vagyok! ...Inkább töltök egy pohárka vörösbort!

Szabadszállási Edit

Érdekes volt végiggondolnom, hogy miért KÁBULATOK a mostani szám témája. Miért nem „ünnep”, vagy „boldogság”? Mert aki kábulatot keres, az valójában e kettőt keresi: kilépést a szürkévé lett valóságból (ünnep), és önmaga kiteljesedését, megelégedését, megnyugvását (boldogság). Mindkettő adott Isten közelségében, ennek híján viszont tényleg valami mást kell találni, ami hasonlóképpen feltölti és regenerálja a lelket.

Fodorné Ablonczy Margit

Ki a szabad és ki a rab? Az, aki bortól megrészegeדve felejt bút, bajt, esetleg drogos repülésben emelkedik a víziók, a szer nélkül soha nem látható képek, filmek világába és válik fél órákra főszereplővé, vagy az a Péter apostol, aki a Szentlélek örömkábulatában minden félelem alól felszabadulva vágja a mesterét korábban kinyíró tömeg képébe, hogy gyilkosok, majd közülük megkeresztel háromezer megtérőt és lesz Jézus Krisztus rabszolgájává a saját keresztaláláig?

Bakay Péter

Megtérés. Szeretem ezt a szót. Sokáig idegen volt. Aztán egyszer hallottam egy egyszerű idős parasztembert, aki azt mondta a feleségének, mikor virradatkor a földjére indult dolgozni: „estére megtérek”. Ettől kezdve kinyílt a szó. Igen, hazatérni oda, ahol az otthonom van, ahol várnak rám, oda, ahová igazán tartozom. Kábulatból, Isten-idegenből hazatérni oda, ahol az igazi otthon vár.

Varga Gyöngyi

Kiút a rabságból a szabadságba

Ellentétpárok – a teremtés első pillanatától!

Kezdetben, aminek az ellentéte, a kezdet nélküliség. *Teremtette*, aminek az ellentéte a nem teremtett. A *mennyet* és annak ellentétét, ellenpárját, kiegészítőjét, a *földet*. A sötétség mellett megjelenik a világosság és így tovább, amíg a kettősségből óriási választék lesz (növények, állatok), sőt a praktikus élőnyöket és egyben esztétikai élményt nyújtó fák beágyazódásával az Édenbe a szubjektív értékítélet, az árnyalati átmenet végtelen sora is bekerül a világunkba, míg ismét megérkezünk a férfi és nő egymást kiegészíteni vágyó kettősségéhez. Ebből pedig nincs kiút. A bűn csak megterheli ezt a teremtettségi rendet, amelyet Isten Lelke beléltetett a teremtett világ minden pillanatába, mozzanatába.

Így állunk hát a rabság és szabadság kérdésével is. Megítélése relativisztikus. Ki a

szabad, és ki a rab? Az a Pál apostol, aki Filippi város börtönének legmélyebben fekvő cellájában véresre vert testtel, kalodába zárva Istent dicsérő énekeket énekel, vagy a rá vigyázó börtönőr, akinek bár övében a börtön kulcsa, de tőle független kötelességmulasztása, illetve az ezért járó feltételezett büntetés elől menekülendő öngyilkos akar lenni, és Pál bátorító szava menti meg a földi és a mennyei életre egyaránt? Ki a szabad és ki a rab? Az, aki bortól megrészegedve felejt bút, bajt, esetleg drogos repülésben emelkedik a víziók, a szer nélkül soha nem látható képek, filmek világába és válik fél órákra főszereplővé, vagy az a Péter apostol, aki a Szentlélek örömkábulatában minden félelem alól felszabadulva vágja a mesterét korábban kinyíró tömeg képébe, hogy gyilkosok, majd közülük megkeresztel háromezer

Kiút a rabságból a szabadságba

megtérőt és lesz Jézus Krisztus rabszolgájává a saját kereszthaláláig? Ki a rab és ki a szabad? És mi a helyzet az átjárással - kiút, beút? És az árnyalatokkal, az átmenetekkel?

Érdeemes végigolvasni azt a lassú meditálásra tökéletesen alkalmas, ismertsége ellenére is titokzatos, sokak által elkerült bölcsesség-esszenciát, amit a Prédikátor könyvének harmadik fejezetében találunk. Ellen-téppárok hosszú gyűjteménye vár itt ránk. Reális képet kapunk az emberi életéről. Az évek számától, nemtől, fajtától, gazdasági szintől, kulturális érintettségétől és érzékenységtől, ismertségtől, ismerettől, pozíciótól stb. függetlenül érvényes a sor mindannyiunkra.

De a rabság és szabadság nem szerepel a felsorolásban. Vajon miért nem olvassuk, hogy megvan az ideje a rabságnak és a szabadságnak? Hát nem állandó kísérői az ember életének?

De igen! Nagyon is! Sőt, benne van minden történésben: születésben és halálban, ül-

tetésben és az ültetvény kitépésében, ölésben és gyógyításban, romlásban és építésben, sírásban és nevetésben, gyászban és táncban, kövek szétszórásában és összerakásában, ölelésben és az öleléstől való tartózkodásban, megkeresésben és elvesztésben, megőrzésben és eldobásban, eltépésben és megvarrásban, hallgatásban és beszédben, szeretetben és gyűlöletben, háborúban és békében. Mert rabnak, vagy szabadnak lenni, állapot. (Ez a kérdés, válasszatok!) Nincs árnyalat, nincs átmenet.

Kiút viszont van a rabságból a szabadságba. Szabadságra vagyunk elhívva! (Gal 5,13) Csak azok szabadok (a szabadság mély lényege szerint), akiket a Fiú megszabadít. (Jn 8, 36).

Bakay Péter

A tét a lét

- Truman, beszélhetsz. Hallgatlak.
- Ki vagy te?
- Egy olyan TV-SHOW kitalálója, amely millióknak ad reményt, örömet és ösztönzést.
- És én ki vagyok?
- A főszereplő.
- Semmi sem igazi?
- Te az vagy. Ezért volt jó nézni téged. Figyelj rám, Truman. Odakint sincs több igazság, mint a világban, amit neked csináltam. Odakint is hazudnak, odakint is becsapnak. De az én világomban nincs mitől félned. Jobban ismerlek, mint te önmagad.
- A fejembe nem tettél kamerát.
- Te most félsz, ezért nem mész el. Semmi baj, Truman, én megértelek.

(párbeszéd a Truman show c. filmből)

Soha nem volt nagyobb kérdés az, hogy mi is a valóság, és mi egyáltalán hol élünk, mint ma. A filmek egyre inkább azt mondják el, hogy milyen is az a világ, amiben ma élünk. A Mátrix c. film óta már semmiben sem lehetünk biztosak. Mi élünk a valóságban, avagy ez rajtunk kívül van? Az álmovilág mindig is létezett, s a nyolcvanas évek slágere is ezt mondja:

„Álmodtam egy világot magamnak, itt állok a kapui előtt.

Adj erőt, hogy be tudjak lépni, van hitem a magas falak előtt.” (Edda)
Különösnek hangzik ez akkor, amikor ha akarjuk, ha nem, a fülünkbe cseng és nap mint nap látjuk, hogy a lét a tét. Hogy nézhetjük a „való világot”, talán azt sejtetve, hogy mi nem is abban élünk. Mert valóság csak egy van. Mi is a való világ, mi a valóság? És mi hozzá a viszonyunk? Miért van az, hogy sokan a való világ elől az álmovilágba menekülnek különböző szerek segítségével? Kábultként élve meg a világot? Máshogy már nem lehet kibírni?

Lehet-e az ún. „Valóságshow”-kat csupán jelenségekként felfogni? Hiszen so-

kaknak az a véleménye, hogy ez nemcsak a televíziózás mélyrepülése, hanem a kukkolás emberi „igényéből” kiindulva, egyfajta menekülés saját problémáink elől; amíg másokat nézünk, addig sem kell saját keservünkkel foglalkoznunk. Vagy mindez csak egy mesterségesen felépített művilág, melyben minden megtalálható, kivéve éppen a valóságot? Olyan, mint a műnarancs és a műanyag banán a műanyag gyümölcsöskosárban? Vagy a műkoszorú, és művirág a temetőben? Melyek megtévesztésig olyanok, mint az igaziak, de mégsem azok?

Lehet-e menekülni a valóság elől a valóságshow-ba? Igen. Lehet, hogy mind a játékosokat, mind a nézőket ez motíválja. (Amikor az egyik szereplő kijött a műsorból, a műsorvezető azt kérdezte: Van-e élet a Big Brotheren kívül?) Menekülés a valóság elől. Erről jut eszembe, hogy gyermekkoromban egyszer rossz fát tettem a tűzre (szó szerint majdnem felgyújtottam a házunkat), s hogy ez ne derüljön ki, este 7 órakor szépen levetkőztem, s vacsora és mosakodás nélkül ágyba bújtam. Arcomat befúrta a párnába, mint aki

A tét a lét

számára így megszűnt az a nap, ezzel az elkövetett tett, s egyáltalán: a világ. Gyerekfejjel nem gondoltam, hogy szüleimnek sokkal feltűnőbb lesz, hogy miért is lőttem fel magamnak olyan korán a pizzamát? De a gondolkodásom volt érdekes: ha engem nem látnak, megszűnt a világ és benne a problémám is. Nos, ma nagyon sokan temetik párnába fejüket, feledni vélik ezzel a való világot. Valaki a drogok kábulatát keresi, mely ideiglenesen „elringat” egy másik világba, vagy csak egyszerűen a vezetékes drogot fogyasztja. Hiszen a televízió, a számítógép túlzott használata ugyanazt eredményezi. Egyik hittanórán az egyik fiú feltűnően fáradt volt, s kiderült, éjjel 3-ig tévézett (mit nézhetett?), így valósággal el volt varázsolva. A fizikai bántalmakon túl per-

sze sokkal fontosabb és erősebb a lelki hatás, melyet a médiumok felgerjesztenek. A kívánság, mely erősen hozzátartozik az emberhez, nem véletlenül szerepel a tízparancsolatban, és nem véletlenül ezzel kapcsolatosan esik bűnbe az első emberpár. Nyilván az sem véletlen, hogy a reklámok is először a kívánságot gerjesztik fel akár egy kis-

gyermek húskás lábával, melybe leginkább beleharapnánk, akár egy szőke cica elővillanó combjával, vagy egy „cuki” kis állattal, s aztán jön a termék, amire a már felgerjesztett kívánság rá-

haraphat. Éppen ezért nem mindegy, hogy hol él az ember. Mennyivel van a föld felett, s mennyire áll két lábbal a földön. Nem mindegy, hogy valóságos problémákkal vesszük-e körül magunkat, vagy nem. Van olyan lelki betegség is, hogy valaki problémákat gyárt csak azért, hogy legyen mivel foglalkoznia, és hogy vele is foglalkozzanak. Hiszen találunk az életben elég megoldandó dolgot, minek azt még bonyolítani? Valaki a házasságra vonatkozóan is szarkasztikusan fogalmaz: A házasság olyan problémák együttese, melyek nélküle nem volnának. S ez a mondat sok más dologra is ráhúzható. Persze az is igaz, hogy nem lehet csupán egy teljesen célszerű, racionális világban élni.

Kellenek az álmok, a tervek: sok nagy dolog, ami megvalósult, s az Egyházban is, sokszor egy-egy ilyen bátrabb (vagy felvállalt) álomból ered. Így szólnapjaink modern slágere is: „Képzeletben végig úszom a végtelent,

A tét a lét

csillagtengereken, a valótlantól távol, tisztán csillog szemem.”

(Unique)

És ezért nem mindegy, hogy az elanyagiasult világban mi a filozófiám. Mi fontos? A tét határozza meg a létet, vagy a lét a tétet? Magával ragad-e a pénz csillogása és kézzelfoghatósága, vagy az anyagiakkal tudok élni, és tudok jól élni, tudok megelégedett lenni. Ahogyan Pál fogalmaz, tudok bővölködni és szűkölködni is.

Ezek a műsorok tehát a „minden szabad nekem” valóság show-i. Tényleg a valóság show-i? Milyen hát ezek szerint a valóság? Először is leplezetlen. A szegény (szemérem) érzet eltűnt. Nincs férfi és nő, vagyis hát nagyon is van. Nincsenek szerepek, mert hát nincsenek nők és férfiak.

Igazi érzések sem kellene, hiszen én csak egy test vagyok. Ha nekem szükségem van rád, akkor te rendelkezésemre állsz. Nincsenek igazi érzések, ha vannak is, banálisak, mint egy igazi szapanoperában. És főképpen nincs helye az értékeknek. Mindent ki lehet mondani, lehet valaki rasszista, gyűlölködő, minden lehet, legföljebb majd valaki elhatárolódik. De ki kell mondani, amit kikíváncozik. Szabad. Lehet. Mert nincs határ. Nincs stop. Nincs jellemzőműszer.

És itt ez a lényeg, hogy nincs limit. Emlekszünk a reklámra: „Élj a maximumon – no limit.” Élj könnyedén! Elképesztő Fanta reklámkampány kíséri az új, a test vonalait követő palack elterje-

dését. Egy Fanta üdítőital áttűnik egy csinos hölgy alakjába a köldökétől a nyakáig, majd a fej nélküli torzót hátulról átöleli a fiú(?), a szöveg pedig: Élj könnyedén. Ezek szerint egy nő csak a köldökétől a nyakáig (fej nélkül) a fontos? Már a fej sem fontos, a szem, a száj, a szemöldök íve? És a gondolatok sem, az érzések? Az egész? Csak köldöktől a nyakig? Ha nő lennék, erősen tiltakoznék e plakát ellen. Nekem férfiú voltomban is sérti a női méltóságot. A nő nem tárgy, nem egy adag hús, amit kedvemre megvehetek, s végképp nem e könnyed élet eszköze. S végképp nem lehet akármilyen üdítő reklámja. Ez hát a valóság, amivel minden nap találkozunk? Itt tényleg nincs limit.

És nincs a fennen hirdetett „hétköznapi örületben” sem. Egy ilyen műsorban még az is elhangozhat, hogy a keresztyén egyházak 2000 év alatt többet ár-

A tét a lét

tottak az emberiségnek, mint Hitler és Sztálin együttléve.

Úgy gondolom, a valóság teljes átértelmezésével és hazug voltával a televíziózás átlépett egy határt, átlépett egy limitet, ahonnan nehéz visszatérni. Lehet, hogy most sokan azt gondolják, hogy nem kell mindent ilyen tragikusan felfogni és látni. De én úgy gondolom, hogy ez nagy hatással van éppen arra a nemzedékre, akiket leginkább kellene mindezekről óvni. Nem a felnőtteket, nem a fiatalokat, hanem a 12–14 éves korosztályt. Mert ők közülük sokan nézik a nézhetetlent. Látják a „valóságot”, mely nem egy személy, csak egy show.

Pedig a valóság egy személy, aki magáról azt mondta: Én vagyok az igazság (Jn 14,6). A bibliai görög nyelvnek két szava van az igazságra. Az egyik a „dikaiosüné”, mely igazságosságot, igazlelkűséget, megigazulást jelent. (Isten nyilvánít valakit igazzá, azaz bűn nélkülivé). A másik pedig az „alétheia”, mely kicsit elvontabb jelentésű, melyben benne van az „igazi” valóság, amely a hazugság, a hiábavalóság, a hamis ellentéte. (Talán ezt fogalmazta meg József Attila, amikor így írt: „Az igazat mondd, ne csak a valódit”.) S miközben Pilátus, végére érve Jézus vallatásának, azt kérdezi meg: micsoda az igazság?, Jézus egész lényét adja, s azt mondja: Én vagyok az *alétheia*, a valóság, az az igazság, melynek útján járva jutsz az életig, az értelmes létig, a valódi világig.

Isten tehát a valósággal szembesít minket. Ez a valóság sokszor nem könnyű,

mert nehéz elviselni – szembenézni önmagunkkal. Semmivel nem néz nehezebben szembe az ember, mint ha az igazságot vágják az arcába. Amikor nem tudunk mit válaszolni.

Egyszer, amikor Isten színe előtt állunk majd, leplezetlenül és valóságosan, a bűneinket fogják a fejünkhöz vágni. Akkor egy sem lesz hazugság. A vádlónak egyszer igaza lesz. S semmit sem tudunk majd válaszolni, mert ami elhangzik, az igaz. De lesz egy ügyvédünk is, akit Isten igazságul választott. Akinek áldozatára nézve Isten igazzá nyilvánít minket.

„Mármost, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává.”
(Róma 5,18)

A Valóság a tied!
Válaszd az életet!

*„Ne mámort keress: igazságot.”
S féltve őrizd, ha megtaláltad.
Értelme lesz életednek
S boldogabb ember nem lesz nálad.”*

Farkas József: Válaszd az életet

Bölcsföldi András

Tudod-e,

hogy miért van szükségünk az éjszakára, az álmodozásokra napközben, az öröm mindent elsöprő erejére, a felejtés ajándékára egész életünkben?

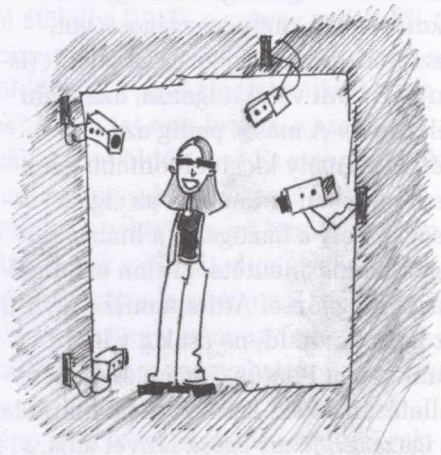
Egyszerűen azért, hogy az idegrendszerünk kipihenhesse magát. Az a félelmetes teljesítmény, melyet napról-napra véghezvisz, fantasztikus szervezettséget és gyorsaságot igényel. Mai világunk túlhajszolt kényszervilágában ez a túlfeszítés „szakadásokat” eredményez, lelki és idegrendszeri sérülések sokaságával találkozhatunk. Van, aki úgy védekezik, hogy kiiktat bizonyos információkat; van, aki közömbössé válik minden érzelem iránt, mert képtelen a feldolgozásukra; van, aki teljesen lemerült állapotban csak vegetál az élet eseményei között; megint mások kihasználva a többiek gyengeségét, felülemelkednek és diktálni kezdenek, s vannak, akik hullámlövasként azt élvezik, hogy veszélyessé vált a világ. Ezért igénylik sokan a *Való Világ* és egyéb műsorok lelki perverzításait is, kíváncsi kukkolókká lesznek, akik mások életét lesik a maguk rendezetlen helyzetében. S a szereplők, akik a pénzért mindenre hajlandók, szintén sérültek, a hazugság olyannyira átjárta őket, hogy tényleg úgy gondolják: színház az egész világ.

Érdekes volt végiggondolnom, hogy miért KÁBULATOK a mostani szám témája. Miért nem „ünnap”, vagy „boldogság”? Mert aki kábulatot keres, az valójában e kettőt keresi: kilépést a szürkévé lett valóságból (ünnap), és önmaga kiteljesedését, megelégedését, megnyugvását (boldogság). Mindkettő adott Isten közelségében, ennek híján viszont tényleg valami mást kell találni, ami hasonlóképpen feltölti és regenerálja a lelket. A kábulat tehát helyettesítés. Veszélyes

váltás a valódiról a hamisra. S akkor már nincs is messze a jól ismert példák sora: az élő Isten helyett egy csillogó, körbetáncolható aranyborjú; a Biblia helyett tetszetős mesék; szabadság helyett szabadosság; Krisztus helyett Antikrisztus.

Ennyire súlyos lenne a helyzet? Azt gondolom, hogy igen. A becsapottak vágyakozása, amit kihasznál a soha idejében fel nem ismert köpönyegforgató ellenség.

Isten rendet adott a világba, s a patás a „csakugyanokkal” elvette az emberek józan esztét. De mivel meghalnánk, ha nem kapna a lelkünk táplálékot, hát ad nekünk kábulatokat. Az eredetileg jóra rendelt éjszakák, melyek pihenést adnak a testnek, tisztogatást a léleknek, betelnek félelemmel és nyugtalansággal. Az eredetileg alkotásra való álmodozás meneküléssé válik, kábítószeres fantáziálássá, mely éppen nem segít a világ elviselésében. Az örömök hajszolása soha véget nem érő, be nem tölthető szom-

júsággá lesz. A fantasztikus ajándék, hogy az ember képes felejteni, káosszá növekszik, s eltűnik a határ jó és rossz, megtörtént és elképzelt dolgok között. S így persze az idegrendszer sem pihen, hanem csak összezavarodik.

„Józanok legyetek, vigyázzatok!” (1Pét 5,8)

FODORNÉ ABLONCZY MARGIT

netkábulat

Hazánkban még csak kuriózumként emlegetik az Internet káros pszichés hatásait, hiszen a használat aránya a lakosságon belül nem érte még el azt a mértéket, hogy ismert klinikai esetek bukkanjanak fel. Azokban az országokban azonban, ahol a lakosság széles rétegei számára természetes a napi Internet használat, már kutatások foglalkoznak az Internet veszélyeivel, különösen a netfüggőséggel. Az *Egyesült Államokban*, az Internet őshazájában végzett pszichológiai kutatómunka eredményeit szeretnénk összefoglalni. Célunk nem az Internet-használatról való visszatartás, hanem a veszélyekre való rámutatás és ösztönzés

a használat értelmesebb korlátok között tartására. Azért is fontos tudni a netkábulatról, mert a hazai internetezők táborának szélesedésével óhatatlanul jelentkezni fognak nálunk is az internetes szenvedélybetegségek, melyeknek a drogokhoz hasonló tünetei a kezelésben is hasonló stratégiát követelnek. A netfüggőség legfontosabb esetei:

1. Cyberszex-függőség – felnőttek számára fenntartott, szex-, pornó tartalmú weboldalak kényszeres böngészése.
2. Cyberkapcsolat függőség – túlzott részvétel online emberi kapcsolatokban: online beszélgetések (chat), hírcsoportok (newsgroup) és levelezőlisták (mailing list) kényszeres használata.
3. Hálózati megszállottság – mániákus részvétel online szerencsejátékokban, vásárlásban és adásvételben.
4. Információs túlterheltség – kényszeres böngészés a Hálón és keresés adatbázisokban.
5. Számítógépfüggőség – számítógépes játékok mániákus használata.

A Világháló használatának kény-

szeres tünetei közé tartozik a heti 40 és 80 óra közé eső internetezés, melynek során egy-egy hosszabb alkalom akár 20 órát is tarthat egyfolytában. Mindez önmagában is felborítja az ember életrendjét, hiszen az internetezés általában éjszakai időszakban történik, és ezzel jelentősen csökkenti az alvásra számítható időtartamot. Sok esetben az

éjjel kettő, három vagy hajnali négy óráig tartó online kalandozást reggel hat órai kelés követi, a kimerültség pedig munkahelyi, illetve tanulmányi problémákhoz vezet, aláássa az immunrendszer működését, ezáltal megbetegedésekben is megnyilvánul.

A tapasztalatok alapján leginkább a házasságokra gyakorol hatást a netfüggőség. A függővé vált emberek rendszerint jóval kevesebb időt töltenek társukkal, családjukkal, barátaikkal. A leg-

édesanyát annyira lefoglalt az Internet, hogy elfelejtette elhozni gyermekét az iskolából és megfedkezett arról is, hogy vacsorát adjon neki.

A házastárs először jóindulatúan azt gondolja, csak egy rövid időszakra van szó, rossz fázisról, és bízik a javulásban. Ahogyan azonban fokozódik a függő viszony, erősödnek az érvek is az egyre hosszabb online időszak alátámasztására, és ezek között a partner kritikájának haragos tagadása is felbukkan, mint pl. „nincs nekem semmi bajom”, vagy „jól érzem magam a Hálón, hagyj békén!”. A netfüggő ember szociálisan elszigeteli magát, visszautasítja a részvételt korábban kedvelt alkalmon (vacsorameghívás, sportesemény, kirándulás), és csak az online társaságban érzi jól magát.

Habár az Internet nagy segítséget jelenthet a tanulmányok során, ugyanígy előfordulnak káros hatások a függővé vált diákok esetében. Az amerikai Alfred egyetemen végzett vizsgálat szerint a tanulmányaikban visszaesett, korábban jó képességűnek tartott diákok 43%-a a visszaesés időszakában szokatlanul sokat internetezett éjszaka. Egy másik egyetemen a diákok 14%-át találtak internetfüggőnek, és felvilágosító kampányt indítottak „Éjjel 2 van, és képtelen vagyok kilépni!” címmel. Természetesen nemcsak az egyetemisták, hanem a fiatalabb, Internet eléréssel rendelkező diákok esetében is könnyen előfordulhat a netfüggőség, ha szüleik nem figyelnek oda rájuk.

A tanulmányi problémákhoz hasonlóan munkahelyeken is vannak problémák az Internet használatából. Különö-

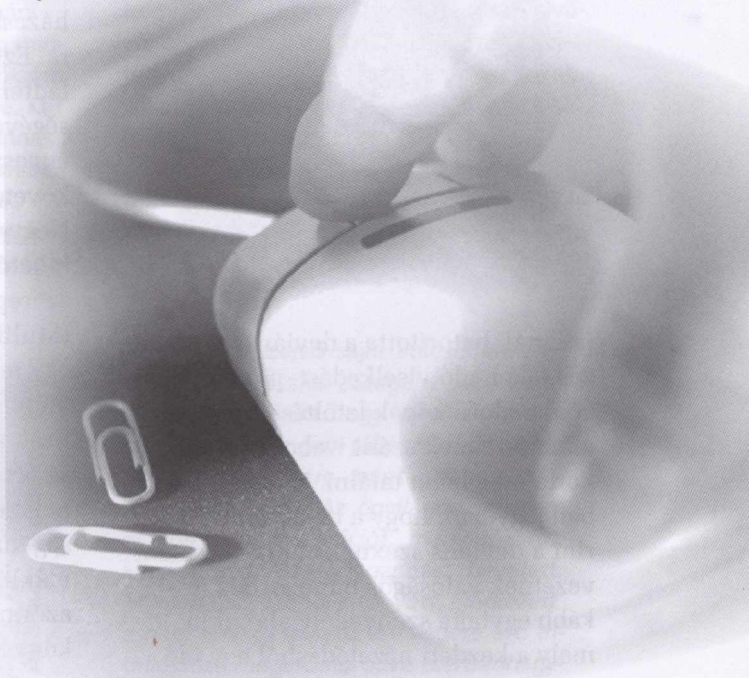
gyakrabban otthon zajlik az internetezés, ezért a szenvedélybeteg elhanyagolja családi kötelességeit, házastársa pedig egy idő múlva „cyber-özvegynek” érzi magát. A netfüggő ember az Internetet használja kibúvónak a bevásárlás, mosás és más kötelességei elhanyagolása miatt, de extrém esetben fontosabb dolgokat is elhanyagolhat: megtörtént, hogy egy

sen érzékenyek erre a munkáltatók, hiszen a dolgozók feladataitól eltérő célra fordított idő csökkenti a termelékenységet és növeli a cég internetes költségeit. Ezek megelőzésére olyan eljárásokat vezetnek be, melyekkel ellenőrizhető, mire használják az alkalmazottak a Világháló céges elérhetőségét. Egyes elemzések szerint a céges Internet használatnak nem több, mint egynegyede kapcsolódik a munkahelyi tevékenységhez, a háromnegyede magánjellegű. Ilyen arányú visszaélés a munkahelyi „szolgáltatásokkal” könnyen vezet konfliktushoz alkalmazott és felettese között.

Mivel a netfüggőség csak néhány éve jelent problémát, nincsen közismert módszer a diagnózis felállítására. A következő kérdéssort a patológus szerencsejáték-függőség diagnózisának a netfüggőségre való átdolgozásával állították össze. Amennyiben a nyolc kérdésből legalább ötre igen a válasz, akkor függőnek tekinthető a válaszadó:

1. Úgy érzi, bele van feledkezve az Internetbe? (Gondol-e az előző online tevékenységére vagy előre látja már a következő online idejét?)
2. Egyre többet kell használnia az Internetet ahhoz, hogy meg legyen elégedve?
3. Volt-e többszöri sikertelen kísérlete az Internet használat korlátok közé szorítására, vagy teljes lemondásra a használatáról?

4. Érez nyugtalanságot, rosszkedvet vagy ingerlékenységet, ha megpróbál lemondani az Internetről?
5. Hosszabban tart az online tevékenysége, mint eredetileg tervezte?
6. Veszélybe került-e valamilyen fontos emberi kapcsolata, munkahelye, tanulmányi vagy karrierlehetősége az Internet használatából adódóan?
7. Hazudott-e családtagjainak vagy másoknak azért, hogy elrejtse az

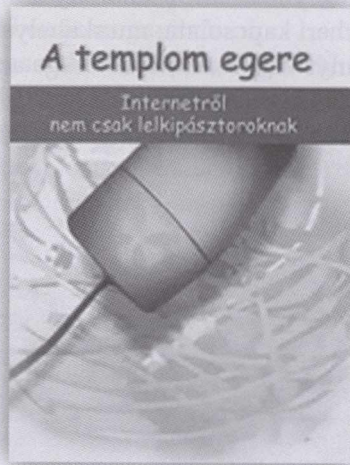

Internettel kapcsolatos elkötelezettségének mértékét?

8. Használja-e az Internetet arra, hogy valamilyen problémától meneküljön vagy könnyítsen rossz hangulatán (pl. gyámoltalanság, bűntudat, idegesség, depresszió)?

A vizsgálatok szerint az Internet kényszeres használata mögött rejlő legfontosabb faktor az elektronikus tranzakci-

ók anonimitása, melynek hatását négy jellemző területen észlelték a kutatók: Egyrészt az a fajta rejtettség és ellenőrizetlenség, melyet a Világháló használá-

ta kínál, bátorította a deviáns, sőt bűnözés felé hajló viselkedést: például obszcén, pedofil képek letöltését, melyeket a felnőtteknek szánt weboldalakon gyakorta meg lehet találni. Meg kell azonban jegyezni, hogy a tapasztalatok szerint a deviáns szexuális fantáziák nem vezetnek valóságos bűnözéshez. Inkább egyfajta szenvedély alakul ki, mely a kezdeti nézelődésből egy idő után mániává válik. A cyberszex-függőség kezelése során a szexuális bűnözőknél alkalmazott pszichoterápiát használták.

Másrészt az anonimitásból adódóan még a különösen szerény ember is szociálisan védett környezetben találja magát, ahol bátran elmondhatja véleményét. Ebből adódóan a megfigyelések szerint sokan túlságosan is ragaszkodtak virtuálisan kialakult kapcsolataik-

hoz, és komoly problémák merültek fel valóságos személyi kapcsolataikban. Ezeket az eseteket a pszichológusok kognitív-viselkedési, illetve interperszonális terápiával kezelték, valamint a szociális készségek fejlesztésével.

Harmadrészt az Internet interaktív szolgáltatásainak (chat, e-mail) használatával „cyber-flörtök”, illetve házasságon kívüli kapcsolatok kialakulását figyelték meg, melyek rombolóan hatottak a házasságra, továbbá a család stabilitására. Ezekben az esetekben egyedi és családterápia, illetve házasságterápia segítségével ösztönözték a házaspárokat kiengesztelődésre az online hűtlenséget követően.

Negyedrész az anonimitásból adódóan lehetőség nyílt bárki számára az online szerepjátékokban való részvételre (Multi-User Dungeon, MUD) és ebben egy teljesen új, saját vágyai szerinti személyiség kialakítására és eljátszására. Ezek a helyzetek menekülést kínáltak az érzelmi nehézségektől és problémás helyzetektől (stressz, depresszió, idegesség, munkahelyi és tanulmányi problémák). Az online fantáziavilágban lelt azonnali lelki megnyugvás szolgált a kényszeres magatartás igazolásául.

Bogdányi Gábor

Az írás a szerző szerkesztésében megjelent

„A templom egere” kötetből való.

(Harmat Budapest, 2002)

Könyvajánlat

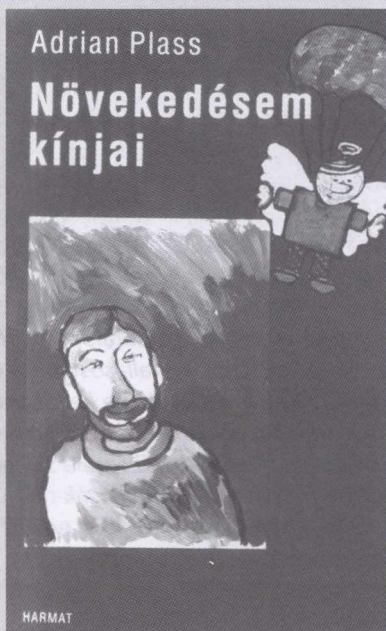
Igen kijózanító könyv **Adrian Plass: *Növekedésem kínjai*** c. írása (HARMAT). Két előző naplója kedves, mulattató hangvétele miatt igen sokaknak jelentett üdítő természetességet a hívő élet nehézségei között. Ez a könyve azonban most nem napló, hanem önéletírás. Kitárulkozás, önmaga nyomorúságainak leleplezése. Nem könnyű olvasmány. Fejezetek közben is néha meg kell állni és gondolkodni: velem vajon hogy is van ez?

Aki szeretne őszinte lenni önmagához, s nem bírja bevenni a „keresztény kánaáni nyelvjárást”, vagy utálja már a mindig mindent percek alatt megoldó szuperhívők ömlengéseit, nagy bátorítást vehet belőle. Kiderül, hogy nem mindenki hívő, aki annak mondja magát. Az is, hogy aki valóban az, ritka, mint a fehér holló. Megérthetjük, hogy a kereszténynek véletlenül sem egyformák, nincs sablon a megélt hit milyenségé-

re nézve. Ez igen megnyugtató, különösen, ha belegondolunk, hogy történelmünk folyamán mennyi értelmetlen vér folyt ilyen viták nyomán keresztény/tény között. S persze,

hogy csak azok lehetnek valóságosan hívővé, akik rendezték a belül és mélyen elrejtett dolgokat is, nem csapják be magukat, sokat próbált szenvedések tüzeiben értek meg az alázat gazdagságára.

Mindenkinek ajánlom, akinek ilyen, vagy hasonló kérdései, kérdőjelei vannak hite, vagy mások hite felől. *Fodorné Ablonczy Margit*

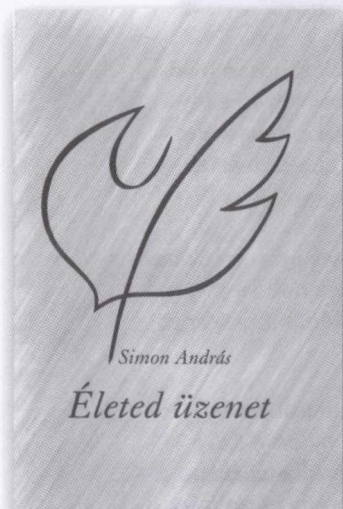
Álljon itt a szerző saját stílusában egy megragadó részlet: „Szegény öreg Clive egy idő után rájött, hogy körülbelül akkora esélye van engem rábeszélni bármifajta keresztény hitre, mint egy macskát megtanítani írni. Az égvilágon minden eszébe jutó illusztrációt, magyarázatot, kinyilatkoztatást és buzdítást bevetett. Minden eszközéből kifogyott. Elérkezett a nap, amikor béketúrása végére ért. Intellektusa megcsömörödvé cserbenhagyta, úgyhogy nem maradt más lehetőség, minthogy szívből mondjon valamit. – Egyszerűen szeretem! – fakadt ki belőle, miközben tenyerével a viaszosvászonnal leterített kávézóasztalra csapott. – Szeretem! Ennyi. Szeretem Jézust és kész. A hittanórás válaszok sorozata után ez az aduász teljesen váratlanul ért. Megszegte a szabályokat! Ki mondta, hogy olyan dolgok is szóba kerülhetnek, amelyek tényleg számítanak nekünk?...”

Könyvajánlat

A másik könyv magánkiadás, a szerzőnél lehet csak megrendelni. De érdemes. Talán többen ismerik már *Simon András* rajzait. Ő az, aki egy vonalba tudta ívelni az orosz-
lánt és a bárányt. Aki egyetlen vonallal képes a megfeszített minden szenvedését ki-
ábrázolni. Akinél a szimbólumok megszólal-
nak és megszólítanak. Mélyen és tömören.

Megállítanak és el-
indítanak.

Álljon itt is egy idé-
zet kedvcsináló-
nak: „Életed nyi-
tott könyv, amely-
ből jót vagy
rosszat tanulnak az
emberek. Rajtad is
áll, hogy jobbak

gába vezet be, s az e munkaterületen dol-
gozóknak, tanítóknak, tanároknak, hitokta-
tóknak, lelkeseknek, ifjúsági bibliakör veze-
tőknek ad segítséget. Hiszen tudatában kell
lennünk annak, hogy miben is vannak ma a
fiatalok. „Képben kell lennünk”, hogy mi is
történik ma e téren. És ismernünk azokat a
szavakat, kifejezéseket, problémaköröket,
melyek e területhez tartoznak.

Röviden nézzük át, miről szól ez a könyv,
miért ajánlatos elolvasnunk. A *Drog és val-
lás* c. könyvből megtudhatjuk, hogy mire
mondjuk, hogy drog, és mi nem az. Képet
kaphatunk arról, hogy hogyan is kezdődik
egy drogkarrier, s milyen lelki okokra vezet-
hető vissza egy-egy családban a drogozás
kezdeté. A drogok típusairól és csoportosí-

vagy rosszabbak lesznek-e, amikor „beleol-
vasnak” hétköznapijaidba és ünnepeidbe.
*Tedd számukra kedves olvasmányá a lapo-
kat. Ne számold, hanem töltsd meg a napo-
kat!*”

Mostani könyvében összefoglalja azokat a
kis kártyákat, melyeket már eddig is sok he-
lyen lehetett kapni. A kártyák mellett ré-
gi-új hitvallások, gondolatok szólalnak
meg. *Fodorné Ablonczy Margit*

A könyv címe: **ÉLETED ÜZENET**

Cím: Simon András Múterem–Galéria

1012 Budapest, Várfook utca 12. II. em. 8.

Telefon/fax: 214-46-19

E-mail: graphik.simon@axelero.hu

Drog és vallás

tásáról is képet kaphatunk a könyv elején.
A drogok kultúrtörténetéről olvashatunk a
második fejezetben, melyben több idézet
alapján ismerhetjük meg, hogy a különbö-
ző kultúrkörökben hogyan is használták a
különböző szereket. Itt találunk rövid uta-
lást arra, hogyan szerepel a drog a Bibliá-
ban, egyes növényekhez milyen megfigye-
lés vagy hiedelem kapcsolódott. Itt fogal-
mazza meg a szerző a mi (lelkészek) felada-
tunkat is: „*Ez a fejezet talán mérföldkő
azok számára, akik szeretnének közel kerü-
lni a drogokat fogyasztó fiatalokhoz. Hiszen
nekünk ki kell lépnünk vallásos(kodó) ele-
fántcsont-tornyunkból, és be kell lépnünk
az ő világukba, gondolkodásmódjukba. Va-
lódí missziói feladat ez. Kilépni a számukra
biztonságot jelentő védőbástyák mögül an-
nak érdekében, hogy másokkal együtt
olyan ismertetlen utakon induljunk el,
amely az első lépések után szolgálattá for-
málódhat.*” (69. old.)

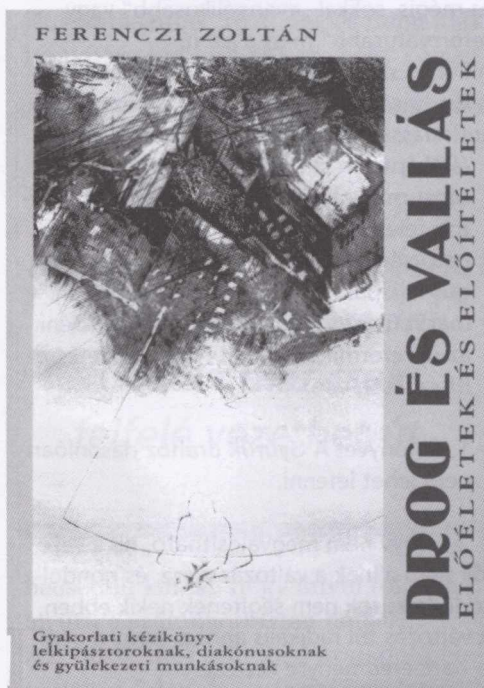
Ezt követően a társadalom hozzáállását
vizsgálja a szerző. Hogyan is kezeli a társa-

dalom a deviánsokat, és lehet-e hidat építeni köztük és a „normálisok között”? Mit is jelent egyáltalán az, hogy normális és mit az abnormális? Mit jelent az előítéletesség egy nagyobb közösségben?

A negyedik fejezet a kiútkeresésről és annak lehetőségeiről szól. Ehhez szorosan kapcsolódik az, hogy egy lelkésznek tudnia kell azt, hogy milyen ellátó rendszer segíti Magyarországon a gyógyító munkát. Mi az a drogambulancia, mi az addiktológia, és mit jelent pl. a túcsere-program. Mit jelent a prevenció, hiszen talán ez az a terület, melyet nekünk lelkészeknek komolyabban kellene vennünk. S mit is jelent egy terápiás otthon, egy kezelés, s hogy egyháznak milyen lehetőségei vannak e téren. Különösen fontos itt a tanárok szerepe, hiszen a családon kívül ők vannak legtöbbit a gyermekekkel, fiatalokkal, ők ismerhetik fel a jeleket, s ők tudnak segíteni is, sokszor lehet,

hogycsak az első lépésekben... Ez a rész mutatja be az ún. „alacsony küszöbű” intézményeket, programokat és a „magas küszöbűeket”, a kórházi ellátásban részesülőket, és a rehabilitációs otthonokat. Az egyházi segítségnyújtás fejezetben találjuk az alábbi bizonyágtételt: *„Egy drogos fiatal vallomása, hogy először a fűtől (marihuana) kapott igazi szeretetet, amilyenre vágyott. Nem sokkal később eljött velem egy ifjúsági alkalomra, ahol átadta életét Jézus Krisztusnak. Az alkalom után elmondta, hogy soha nem érezte így magát. Nem sikerült az alábbi három dolgot egyszerre megvalósítania: sok ember között, józanul, jól éreznie magát. Krisztus jelenlétében a gyülekezet közösségében sikerült.”* (152. old.) Az ötödik fejezetben mindennapos harcokról olvasunk egy rövid visszatekintéssel a nyolcvanas évekre, az egyházi program, misszió indulásának hőskorára. Valamint a mai nemzeti stratégiába, állami koncepcióba is bepillantást nyerhetünk. Itt találjuk meg az 1999. március 1-je óta hatályos drogtörvény szövegét is, melyet nem árt, ha ismerünk. Nagyobb fejezetben találunk azokkal az egyházi kezdeményezésekkel és lehetőségekkel, melyek Jézus, az egyház hozzáállását mutatják be a devianciákkal kapcsolatban. A szerző több párhuzamot von a vallásos élmények és drogélmények között. Az utolsó fejezetben a munkatársakról és a feladatvállalókról szól. Milyen a helyes motiváció a szolgálatra, mi a hitelesség szerepe. Milyen kompetenciákkal találkozunk, s melyek ezek határai? A könyv végén kis lexikont találunk a drogvilágáról és az ezzel kapcsolatba hozható többnyire idegen eredetű vagy orvosi szakszavakból. Ajánlom ezt a könyvet mindazoknak, akik e területen szenvedő fiatalok számára szeretnének segítséget nyújtani!

Bölcsföldi András

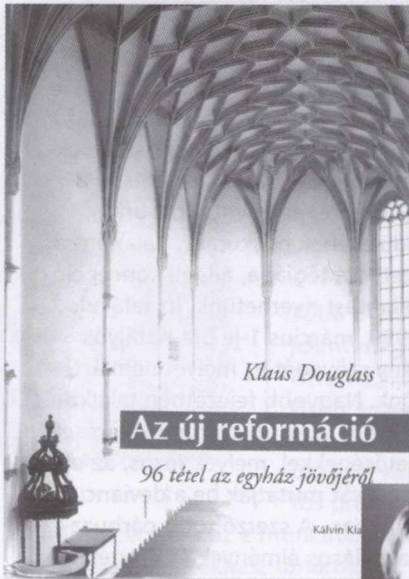

Könyvajánlat

Klaus Douglass: Az új reformáció

a Magyarországi Református Egyház
Kálvin János Kiadója, Budapest, 2002

Nagyon meglepett a Kálvin Kiadó bátorsága, hogy megjelentette Klaus Douglass könyvét. A szerző, a német evangélikus egyház ismert lelkésze, saját egyházáról állított ki diagnózist. A felelős kiadó nyilván úgy érezte, hogy Douglass diagnózisa a magyar

protestáns egyházak esetében is helytálló.

A könyv meghökkentő állítása a következő: *a protestáns egyházak mai formájukban egy emberöltőn belül mindenképpen meg fognak szűnni.*

Ezt a megállapítást a szerző szerint demográfiai adatok, valamint az egyházak súlyos identitás-válsága és relevancia-válsága indokolják. A kérdés csak az, hogy hagyjuk a struktúrákat lassan meghalni, vagy mi ma-

gunk adjuk meg nekik a kegyelemdőfést egy új kezdet reményében. Douglass tétele sokkal inkább sokkoló ugyan, mégsem a rombolásról, hanem az építésről szól.

A könyv 96 tételt fogalmaz meg az egyház gyökeres megújításával kapcsolatban. Ezekben radikálisan újragondolja a gyülekezetek feletti egyházi struktúrák szerepét és létjogosultságát, a lelkipásztori hivatást, a hívők egyetemes papságát, a vezetést, az istentiszteletek felépítését és hangulatát. A könyv gyökeres változtatásokat sürget, de ezek mindegyike logikus, sőt, szükségszerű következménye a reformáció alapelveinek. Douglass egyik erőssége, hogy derűvel és szeretettel fogalmaz meg megsemmisítő kritikákat. Miközben rámutat az abszurdításokra, jókedvű és optimista megoldásokat ad. Mer új jövőt álmodni az egyházaknak, mert úgy látja, nincs vesztenivalónk. A jelen struktúrái így is, úgy is elhalnak. A megálmodott jövő merőben más, mint a régi, és mégis, sokkal „evangélikusabb” vagy „reformátusabb” mint a jelen.

A könyv szemlélete gyakorlatias, néha már talán túlságosan is az. De ki ne válna gyakorlatiassá, ha nap mint nap szembesülne életképtelen struktúrák fojtó hatásával? Most már a lelkészeken múlik, hogy pásztori felelősségüket komolyan véve van-e bátorságuk szembesülni a német teológus-lelkipásztor (egyébként sok helyen már működő!) téziseivel, és belekezdeni az új reformációba. Két figyelmeztetésre itt szükség van:

1. A könyvet *A Gyűrűk urához* hasonlóan nem lehet letenni.

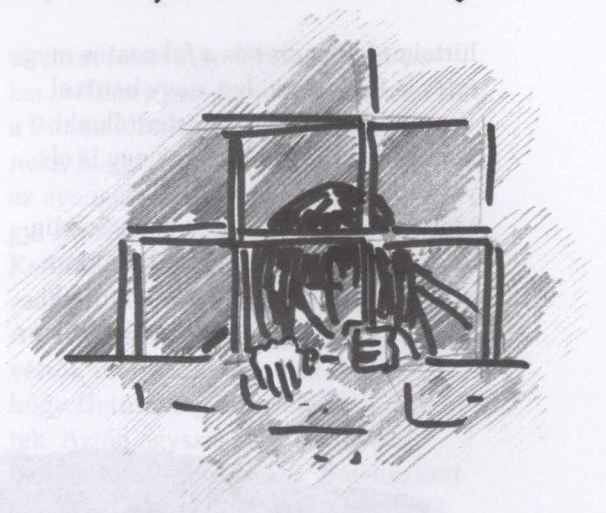
2. A könyv nem megvalósítható, ha a vezetők nem állnak a változás élére, és gondolkodó laikusok nem segítenek nekik ebben. A változás túl radikális ahhoz, hogy a gerilla-harc eredményre vezessen.

Szabados Ádám

Kábulattól a Kijózanodásig

Azt hiszem, Pascaltól származik az a gondolat, hogy minden emberben belül egy Isten-alakú úr van, amelyet egyes-egyedül csak Ő tölthet be. Az ember azonban mégis, újra és újra – egész életén át – próbálkozik azzal, hogy istenpótlékokat keressen, számára kellelmes, gyönyört okozó élményeket, Isten valóságánál „kíméletesebb” tapasztalatokat.

Ott a kertben, a fa mellett az ember arra a végső elhatározásra jutott, hogy számúzi magából Istent. Életéből, hétköznapi dolgaiból, gondolataiból és érzéseiből. Sorsát egyedül ő maga akarta, és akarja ma is irányítani. A történelem azonban számtalan példát szolgáltat folyamatosan arra, hogy az ember mennyire képtelen ennek az elhatározásának eleget tenni, és megfelelni saját elvárásainak. Életének és dolgainak irányítása kimerül abban, hogy kétség-

már régen a dolgok irányítják őt. Eközben pedig átéli, hogy a vákuum, a semmi, egyre vonzza őt. Nincs mese, valamivel fel kell tölteni az űrt... És olyan sokan a valamiig jutnak el – és nem a VALAKI-ig. (Egy másik szójátékkal élve: nem érnek el az úr-ból az ÚR-ig.) Lehet-e egy vákuum-élmény mégis út Isten valóságához? A semmi ágán ülő emberszív megtalálhatja-e azt az egyetlen biztos pontot a világban, ahol, Akinél otthonra, békességre és teljességre talál?

Kijózanodás. Hirtelen fejbekoppantás. Sokk. Reveláció. Rádöbbenés a valóságra. Van egy végső pont, ahonnan már nem lehet mélyebbre süllyedni. Onnan már csak felfelé vezethet út. Van úgy, hogy erre a felismerésre hirtelen döbben rá az ember. Szinte rászakad az igazság. És az Igazság felismerése nagy fordulatot hoz. Persze van úgy is, hogy lassan, fokozatosan érik meg az ember a változásra, a változtatásra. Eljön az idő, amikor már elég erőt érez magában ahhoz, hogy lépjen. Hogy elinduljon visszafelé – felfelé. Mindkét út: a

*Van egy végső pont,
ahonnan már nem lehet
mélyebbre süllyedni.*

*Onnan már csak
felfelé vezethet út.*

beesetten keresi, hogy mivel töltsé be az űrt, a számúzott Isten helyét... Azt hiszi, még mindig ő uralkodik élete dolgai felett, ha már egyszer Istent letaszította onnan, és észre sem veszi, de

Kábulatból a kifőzánodásig

hirtelen felismerés és a fokozatos megértés is Kegyelem. Így, nagy betűvel. Vagyis ajándék attól az Istentől, aki nem akarja, hogy akár csak egy is elveszen...

Megtérés. Szeretem ezt a szót. Sokáig idegen volt. Aztán egyszer hallottam egy egyszerű idős parasztembert, aki azt mondta a feleségének, mikor virra-

datkor a földjére indult dolgozni: „estére megtérek”. Ettől kezdve kinyílt a szó. Igen, hazatérni oda, ahol az otthonom van, ahol várnak rám, oda, ahová igazán tartozom.

Kábulatból, Isten-idegenből hazatérni oda, ahol az igazi otthon vár.

A Markó utcai „Gyűjtőben” előzetes le-tartóztatásban lévő fiatal lány mesélte el a történetét. 16 éves sem volt még, de már nem tudtak neki újat mondani az életről. Nevelőotthonban élt. Amit csak lehetett, kipróbált. Először az italt. Bort, aztán pálinkát. Azután fü-ves cigit, és szép sorban a többit is, ahogy az már lenni szokott. Felnőtt akart lenni. Azt gondol-ta, így veszik majd komo-lyan. Amikor először tu-datosodott benne, hogy a lejtőn van, már napi szük-ségletévé vált, hogy kábu-latban legyen. Egy-két órát, vagy legalább perce-ket. Mindegy.

A barátokról kiderült, hogy haverok, aztán meg, hogy ellenségek. De ez csak jó sokára. Pénz kellett. Kitanulta a zse-bes mesterséget. Keleti pályaudvar és környéke. Jól ment egy darabig, de a bevétel sokszor nem fe-dezte az anyag árát. Ké-sőbb bevették egy bandá-ba, és akkor már nagyban játszott: betörések, csalá-sok, ami jött. Rendkívül jól csinálta – a többiek el-mondása szerint. De egy-szer – csak egyetlenegyszer – nem volt „mákja”. Így került a sítire két bűntársá-val. A többiek kimosták magukat. Amit csak lehetett, mindent rájuk kentek. Nemsokára 19 lesz. Már két és fél éve várja, hogy lezárják az ügyét, és meg-kapja az ítéletet. Kalocsa vagy Mély-

Beszél **Kábulatból a Kijózanodásig**

kút. Minimum 3–4 év, ha minden jól megy. Felnőtt. Túl gyorsan lett azzá. Ezt akarta?

Pokol az élet ott benn. Az első pár hónap különösen az volt. Elvonási tünetek, iszonyú fájdalmak. A falat kaparta. De valahogyan mégis élni akart. Lassan, nagyon lassan jött el a józanodás. Az az idő, amikor először érezte: kezd tisztulni a kép és az elgyötört szervezete. A lány nem több 50 kilónál. Megtört, vézna testalkatú. De a szemében mégis valami mély, belső csillogást fedezek fel.

Arról mesél, hogy már nem fél, békeséget talált. Megérdemelt büntetését letölti, de utána szeretne végre igazán élni. Tervei vannak. Most angolt tanul, kommunikáció-elméleti foglalkozásra is jár. Azután majd valami jó szakmát szeretne elsajátítani. És szeretne édesanya is lenni. Figyelem az arcát, ahogyan a vágyairól mesél, mosolyog a szemé.

A zárkában, ahová először helyezték, fél évig együtt lakott vele egy lány, akivel jó barátok lettek. Volt neki egy Bibliája, amit olvasgatni szokott. Még az anyja tette bele a táskájába, amikor behozták ide, mondván, hátha hasznát veszi még. Egyre jobban érdekelni kezdte őt is, miért olvassa zárvatársa ezt a régi könyvet, vajon mit tud mondani egy felvilágosult embernek, főleg itt benn, a legnagyobb sivárságban?

Aztán egyszer kézbe vette. Valahol, az egyik zsolnárnál nyitotta ki. Beleolvastott a szövegbe. Valaki, egy ismeretlen sorstársa szabadításért imádkozott. Elolvasta az egész zsolnárt. Mintha csak neki írták volna, pontosan azt érezte ő

is, mint az a régen élt imádkozó ember. Néhány nap múlva megint elkérte a Bibliát a társától, aki azt mondta neki, hogy olvassa el Jézus történetét az evangéliumból. Kezdje talán a Hegyi Beszédnél. A szavak megérintették. Kereste, kutatta, hogy valóban neki szól-e mindez, vajon érte is történt-e? A lány beszélt neki a keresztről és húsvétról, meg arról, hogy Jézus azért jött, hogy életünk legyen. Sokat beszélgettek. Aztán egyszer csak észrevette, hogy már tud imádkozni. Beléhasított a felismerés. Ő rontotta el az egészet, az életét, a jövőjét, a boldogságát. Abban a nagy boldogságkeresésben... Egy hamis, kegyetlen, önpusztító úton indult el, amire senki sem kérte. Ő döntött így.

Hirtelen fejbekoppantás. Sokk. Reveláció. Rádöbbenés a valóságra. Megtérés – vagyis hazatérés oda, ahová mindannyian tartozunk. Ahol nagyon-nagyon várnak minket.

Békességet talált, és átélte, hogy Isten megbocsátott neki. Igazán, valóságosan. Mindenért.

Zárkatársa hamarosan szabadult. A Bibliát otthagya neki. Most már jár missziós foglalkozásra, és együtt éneklivelünk a gitáros ifjúsági énekeket, teli torokból, hogy az egész épület visszhangzik. Két kedvence van: „*Atyám két kezében, csak ott lakhatom...*” és „*Új hálaének áldja Istent, a teremtés Urát!*”

Varga Gyöngyi

Rolling Magazin

Amikor egy ilyen idegen kifejezésről szóló cikket kezd olvasni az ember, akkor legálábbis azt várja el, hogy gyorsan fordítsák le neki, mit jelent. Hát erre sajnos nem vagyok képes. De megpróbálom elmagyarázni...

Ez a dolog *Pip Wilson*, a romfordi KIE vezetőjének ötlete volt, akinek egy egész brit keresztény zenei fesztivál összes résztvevője rendelkezésre állt ahhoz, hogy ezt kikísérletesse. Tulajdonképpen egy esti program a 12–25 éves korosztálynak, amit a diszkó, az áhítat és a játékest keverékeként lehetne körülírni.

Diszkó, hiszen a legújabb számok mennek, nagy a pörgés és a résztvevők táncolnak. De itt pár szám után mindig néhány perc szünet jön. Ilyenkor vagy beszélgetések, rövid áhítatok, vagy játékok vannak, hol mindenki részvételével, hol önként jelentkezőkkel a színpadon. Egy kicsit olyan, mint az ember élete kamaszkorában: egyszer fent, egyszer lent.

A *rolling magazin*t, mint programformát valamilyen más, nagyobb rendezvény keretében ajánlanám, mint például fesztiválon, vezetőképzőn vagy táborban. Nagyon jó módszer arra, hogy összerázza a társaságot, ismerkedési játékokkal tűzdelve kitűnő nyitóprogram. Kell egy bizonyos – egy kicsit talán még ismeretlen – tömeg ahhoz, hogy átjöjjön a fő üzenet, miszerint te egyedi és különleges vagy, értékes kincs az Úr szemében, akkor is, ha rengetegen vannak körülötted.

Közösségi játékokként jégtörőket, ismerkedési játékokat, vagy csapatokba osztva a résztvevőket, kisebb versenyeket, önként jelentkezőkkel – akiket a csapatok delegálnak – mindenféle „koszolja össze magunkat minél jobban” játékokat lehet játszani.

Áhítatok: Hosszabb beszéd helyett inkább a résztvevőket kell megkérni arra, hogy egy adott témáról beszélgessenek a mellettük állóval/ülővel pár percig. Jó ötlet ilyenkor az írásvetítő, amire elgondolkoztató ábrákat lehet feltenni, és az a feladat, hogy meghatározza az ember, hogy a képen látható alakok közül kivel tud leginkább azonosulni. Engem az egész személyes üzenete fogott meg nagyon. Nincsenek nagy kérdésekre adott „sablon” válaszok. Itt arról van szó, hogy Jézus engem szeret, és az a kérdés, hogy én mit gondolok.

Egy *rolling magazin* komoly szervezést igényel: a zenék és a játékok kiválogatását, a szükséges eszközök beszerzését, a beszélgetések, áhítatok előkészítését. Ez nem egyemberes munka, jobb, ha egy erre kiképzett csapat végzi

mind az előkészítést, mind az este lebonyolítását. Fontos, hogy gondoskodjunk a megfelelő helyszínről, ahol szabad hangoskodni és elég a hely, technikai háttérrel (pl. CD-lejátszó, írásvetítő, mikrofon, ha sok a résztvevő), a játékokhoz szükséges eszközökről, és a munkatársakról. A nagykönyv szerint – ha tegyük fel, 100-nál több a résztvevő – külön ember kell a hangosításhoz, a „műsorvezetéshez” és még a tömegben is kellenek beépített „hangulatfelelős” emberek, akik tudják, hogyan kell játszani a játékokat, és odafigyelnek, hogy ne a nézők, hanem a résztvevők legyenek túlsúlyban. A sok munkával járó előkészítés ellenére megéri belevágni. Nagyszerű lehetőség arra, hogy bizonytalan, unott, olykor gyanakvó kamaszainknak és fiataljainknak egy izgalmas és alapvetően más élményt nyújtsunk Jézus szeretetéről és saját magukról.

Kende Anikó

U N I Q U E

Beszélgetés egy középiskolással

Olasz Gáborral a pápai Máltai Játsházban ismerkedtünk meg, és szívesen hozzájárult, hogy riportot készítek vele a saját és a hozzá közel álló fiatalok érdeklődési köreiről, szokásairól.

Hova jársz iskolába?

Az Acsády Ignác Szakképző Iskolába járok, elsős vagyok. A szakmai orientáció tetszik (elektrotechnikai technikus), de nem szeretek odajárni, rossz az osztály légköre. Néhanyan egy ilyen bandát alakítottak, ez rossz irányba húzza az osztályt.

Hogy állsz a tanulással?

Tantárgytól függ. A számítástechnikából mindig ötös voltam. A matek nehezebb, pedig fontos lenne a továbbtanuláshoz. Én nem ezzel a szakmával szeretnék foglalkozni, hanem számítástechnikával. Úgy érzem, könnyen tanulok, csak a szorgalom kevés... Az osztálytársaim általában nem tanulnak jól, félévkor nagyon sok volt a bukás. Pedig anyukám is mondta, hogy normális szüleik vannak, a szülői értekezleten találkozott velük. Biztos, hogy jóra akarják nevelni őket, csak valahogy nem sikerül nekik.

Vannak példaképeid?

Mindenkinek vannak, nekem is van egy-kettő, de szerintem a mai fiataloknak a sztárok a példaképeik, focisták meg ilyesmi. Nekem nem sportolók a

példaképeim. Több is van. De attól, hogy van példaképem, nem biztos, hogy az életemet is úgy akarom élni, mint ő. A céljaimat saját magam tűzöm ki.

Mi tartozik az érdeklődési körödbe?

A kreatív tevékenységek, a festés például. És a számítógép, ez a fő érdeklődési köröm. Ebből nem is annyira a játékok érdekelnek, inkább a programozás, később ebben az irányban szeretnék továbbtanulni. Bélyeget is gyűjtöttem, de ezt most eléggé elhanyagolom, mert meguntam. Ha a

papáméknál vagyunk, a méhészettel is szívesen foglalkozom, de ezt városban nem lehet gyakorolni. Az osztálytársaim nagy részét a „romboló” dolgok érdeklik, alkohol, cigaretta... Én nem dohányzom, talán az egyetlen az osztályban.

A szabadidődöt mivel töltöd?

Idejárok most ebbe a játszsházba, gyakran itt maradok zárásig is. Főként a kézműves foglalkozások érdekelnek, meg jók a játékok, a közösségi játékok, és jó a társaság. A legtöbb ismerősöm a szabadidejét inkább a haverokkal, szórakozóhelyeken, utcán tölti. A legjobb barát-

Beszélgetés egy középiskolással

tom viszont otthon van, számítógépezik. Ő inkább ilyen bezárkózott ember, nincs testvére sem, neki én vagyok az egyedüli barátja.

Jársz valahova szórakozni?

Én inkább afféle normálisabb, közösségi helyre járok, például ha a mamáméknál vagyok, ott szokott lenni diszkó, és ott sokkal több az ismerős. Az egy egész kicsi falu, a térképen sincs rajta. És itt a játszóházban is lesz diszkó, arra is el fogok jönni. Meg azért itt is lehet szórakozni, szórakozás alatt nem kötelező diszkót érteni, végül is az egész egy szórakozás...

Milyen zenét hallgatsz?

A zene, az kérdéses, nincs igazából kedvencem, hogy állandóan azt hallgatnám. Az osztálytársaim kedvenc zenéi a rock, a Tankcsapda és az ehhez hasonló zenekarok. Jellemző, hogy az öltözködés is attól függ, ki milyen zenét szeret. Ha valaki rocker, az már úgy is öltözködik, bőrkabát meg ilyesmi. Én inkább átlagosan szeretek öltözködni.

Milyen filmeket szoktál megnézni?

Inkább a horrorisztikus filmek érdekelnek, mert azokban megvan az izgalom. És az akciófilmek. A realiztikus filmek is tetszenek, meg a vígjátékok, amiken sokat lehet nevetni, együtt a szülőkkel.

Szerinted szeretnek olvasni a fiatalok?

Az osztálytársaim is olvasnak, biztosan. Olyan ember nincs, aki életében nem is olvas könyvet! De szerintem

sok embernél az utáltatja meg az olvasást, hogy iskoláskorukban sok a kötelező olvasmány. Én is szeretek könyveket olvasni, de azért nem szeretem a kötelezőeket, mert a nyelvezetük régi. Inkább szeretem az ismeretterjesztő és tudományos könyveket olvasni, és a kalandregényeket is. Mostani kötelező olvasmányunk a Szigeti veszedelem... Konkrétan kedvenc könyvem nincsen.

Mi a véleményed a párkapcsolatról és a barátságról?

Az osztálytársaim eléggé komolytalanul kezelik a lányokat. Szoktam hallgatni, ahogy egymással beszélnek. Tehát a lányokat úgy nézik, mintha tárgyak lennének, hetente váltogatják őket, mintha csak egy ruháról lenne szó. Mondjuk, ezt csak azokkal a lányokkal lehet megcsinálni, akik olyanok, vagy túlságosan naivak... A barátság? Az osztályban inkább a rossz tanuló tartanak össze, barátság nem nagyon van, csak egy-kettő. Én barátokat itt a játszóházban szerzek.

És az utolsó kérdés: mi a véleményed a kereszténységről?

Hát, magáról a kereszténységről az a véleményem, hogy... Én katolikus iskolába jártam, és a barátaimat akkoriban az osztálytársaim közül választottam. De a barátaim addig voltak keresztények, amíg odajártunk. És úgy vettem észre, hogy amikor elhagytuk ezt az iskolát, azóta nem is járnak templomba, és eléggé elhanyagolják ezt a dolgot. Mostanában ugyan én sem nagyon mentem el, viszont én azért még mindig hívő ember vagyok.

Martonné Szalóky Eszter

Miért vágyunk kábulatra?

Tudatom kikapcsol, és azt érzem, hogy valahol fenn, a fény felett lebegek, s onnan tekintek le fekhelyemre, hol mozdatlan szenvedek. Máskor meg az álmok fenséges kertjében andalgok, és nem zavarnak ama lenti dolgok. Kábulat és ámulat – kívánom és kutatom, mellyel keserves időmet múlathatom.

De mi is az a kábulat? Mámoros bódultság? Felfokozott érzéki öröm? Kótyagosság vagy kábítószeres állapot? *Karl-Ludwig Taschner* német professzor a kábítószertüggőket tanulmányozva fogalmaz úgy, hogy a kábulathoz hozzátartozik „az egyébként meglévő határok átlépése, új, addig nem ismert távlatokban való tobzódás, s a lét hétköznapiágától történő álomszerű elfordulás átélése”. Az általános kémia meghatározása is a kábulatot a narkózissal köti össze, s hozzáteszi, hogy: „a kábulatnak különböző formái lehetnek, amelyek az ideges nevetés állapotán, a tiszta gondolkodásra való képtelenségen keresztül a szédüléshez, majd ájuláshoz vezethetnek. Maga a kábulat a kábító anyagnak az idegrendszerre gyakorolt hatásával magyarázható.” Nem feltét-

len a drog az egyetlen kábító anyag, hisz ott van a könnyen beszerezhető alkohol, dohány, édesség, gyógyszerek, stb. Bár tény, hogy napjaink egyik súlyos problémája a drogok tömeges elterjedése a fiatalok körében. Abban az életkorban, amikor az ember egyébként is kíváncsibb az új tapasztalatokra, amikor fontosabb a mások véleménye és erősebben hat a csoportnyomás. Abban az életkorban, amikor az ember lelke sérülékenyebb, amikor szüntelen keresi önmagát, s minden élmény sokat jelent. Akkor kell valami, ami „bejön”. Hiába a sok kampány és a tájékoztatás a drog veszélyeiről, ha saját maga még nem próbálta ki, milyen az. Hivatalos leírások szerint a drogok, mint pl. heroin vagy más opiátok képesek a szervezetben termelődő endorfinok és más kémiai anyagok tulajdonságait produkálni. Ezek a kémiai anyagok eredetileg gátolják a fájdalomérzet kialakulását. Hatásukra az agyban örömméretet keletkezik. Tudnunk kell azonban, hogy e pozitív érzés nem feltétlen csak valamely kábító anyagnak vagy a dance partyk túlfűtött hangulatának köszönhető. Ezeket az anyagokat a szervezetünk nagy mennyiségben termeli olyankor is, amikor számunkra kellemes el-

Hány kábult óra és elkábított

félnap, féléjszaka

hullott le eszméletlenül

az idő nagy szemét-vermébe!

Trágyáz-e majdan valamit?

Vagy mindörökre vége, vége?

Fenyő László: *Kábulat*
Nyugat, 1937/6

Miért vágyunk kábulatra?

foglaltságot végzünk, legyen az tánc, torna, jóga, utazás, művészi alkotás, szeretkezés vagy egy kiadás, felemelő, meghitt imádkozás. Viszont sokszor úgy érezzük, az élet nem nyújt nekünk annyi természetes örömteli állapotot, mint amennyit kívánunk. Ezért keresünk mesterséges forrásokat is.

Miért vágyunk kábulatra? Mert fáj az igazság? Igen, fáj. Ugyanis elmaradtam a számlák befizetésével, megbuktam a vizgán, megcsalt a kedvesem, gyógyíthatatlan beteg vagyok, nem fut a krekelt szoftverem, a mobilom tegnap kiment a divatból, még mindig három kilóval többet nyomok a versenysúlyomnál és különben is egy rakás szerencsétlenség vagyok! ...Inkább töltök egy pohárka vörösbort!... A kábulat alatt könnyebbnek tűnik a hétköznapok zűrzavara. Az élet nagy és kis problémái háttérbe szorulnak. Jobb a hangulatom és a lelkem megvigasztalódik. Érdekes az emberi elme működése: amint arra gondolok, hogy bárcsak több pénzem lenne, akkor ellenpólusként rögtön megjelenik kisördög, s eszembe juttatja, hogy egyébként nincs egy fillérem se. Vajon ki az a munkáltató, aki több fizetést adna nekem, s egyáltalán, honnan is lehetne több pénzem? A gondolatok harca ez. Amelyik felülkerekedik, az határozza meg további életmenetemet. Ha a gyötrelmes, félelmekkel teli győz, akkor az már elég ok, hogy időnként kábulattal enyhítsük azt a sok negatív élményt. A kábulattal járó következmények mellett megvan annak is a veszélye, hogy eszményeink elyengülésével a tömegszel-

lem átveszi az irányítást a gondolatainkon. Mások fognak dönteni helyettünk abban, hogy mi az, ami tényleg használnál és épít.

Miért vágyunk kábulatra? Mert fáj az igazság? Igen, fáj, de a másik oldalnak is! Furcsa szó ez az „igazság”, ui. már eleve benne van a „gazság”. Az „igaz” attól igaz, hogy Istentől ered (talán arra utal az „i” betű is). A „gaz”-nak is fáj az igazság, mert az igazság mellett csak egy ideig tud érvényesülni; előbb-utóbb úgyis utoléri, mint a sánta kutyát. Addig is keményen dolgozik, hogy Isten igaz teremtményeit gazságokkal befolyásolja. Kábulatra csábít, hogy félrevezessen és eltompítson minket. Eszközei a szenvedélybetegségeket előidéző anyagoktól kezdve, a szélsőséges vallási nézeteken keresztül egészen a legjelentéktelenebbnek tűnő reklámfogásokig terjednek. Elhiteti velünk a tömegszellemen keresztül, hogy értéktelen, hitvány, semmirekellő golyhók vagyunk, ha a testápolónk, a sampónunk, a fogkrémünk, a fogselymünk, meg a mosóporunk p.h. értéke nem egyezik meg reklámokban elhangzottakkal. Ha nem azt a keserű kávét isszuk, ami állítólag a legtöbb, mi adható. Ha nem azt a csupa „E” betűs adalékanyaggal pótolta természetazonos élelmiszernek nevezett valamit esszük, melyek legtöbbje az egészségre bizonyítottan káros, veszélyes, rákkeltő vagy allergiát okozó, vagy utóhatása egyelőre még nem bizonyított. (A legbiztosabb biológiai fegyver, bár lassú lefolyású.) Egy modern háziasszony nagy lelkesedéssel hódol be a tápértékét

Miért vágyunk kábulatra?

vesztett félkész és mirelit termékeknek, mert pár perc alatt elkészül az étel, s annyiival több időt lehet eltölteni munkával. Azoknak kedveskedünk a káros, de gyors tálalásunkkal, akiket állítólag a legjobban szeretünk. Az üzletben is automatikusan azokért a termékekért nyúlunk, melyek mélyen beivódtak elménkbe a megkapó reklámok miatt. Lelkiismeret-furdalásunk lesz, ha egy jóval olcsóbb terméket veszünk. A reklámok hatásosságát befolyásolja az az etikátlan zenei manipuláció is (ún. aura-exciter kütyü), amitől annyira gyönyörűnek és megható példaértékűnek tűnik. Olyan jó átélni azt a lebegtető életérzést, ami kisugárzik belőle; naná, hogy én is azt akarom! És nem érdekel, hogy mérget veszek, ráadásul méregdrágán, hisz a reklámok költségét is nekem kell megfizetnem... Döbbenetes, hogy mennyire fáj az igazság a „gaz”-nak is! Mindent megtesz azért, hogy elfeledtesse velünk, hogy Isten bennünk lakozik, és Isten bölcsesége, ereje, józansága és feltétel nélküli szeretete bármikor rendelkezésünkre áll.

Miért vágyunk kábulatra? Mert addig sem kell szembenéznünk az élet mindennapos nehézségeivel. Eltorzítja a tényleges gondok valóságát. A megoldandó feladatok más dimenzióba kerülnek, s onnan olyan, mintha mind felesleges része lenne az életünknek. Olyankor nem zavar az érdektelenség, az idegesség, a zárkózottság, a magány. A mesterséges kábító anyagok a szabad lebegés mámoros érzetét adják, s az ember elveszíti énjét, de a végén vissza-

esik ugyanoda, ahol előzőleg volt. A kábulatot előidéző mesterséges anyagok közös tulajdonságai, hogy az általuk előidézett jó hangulatot és kellemes élményt egyre nyomasztóbb érzések követik, mérhetetlen boldogtalanság és depresszió. Ha el is menekül az ember a félelmei, fájdalmai elől a kábulatba, az csak tompítani tudja a szorongásokat, teljesen elnyomni nem. Ami ideig-óráig bűfelejtő, végül több keserűséggel jár; tulajdonképpen teljesen becsapja az embert. Tönkreteszi a testet, a lelkét és a szellemet. Csonkítja azt a képességet, amellyel az ember szabadon használhatja a szabad akaratát mielőtt végleg függőségbe esne, ahonnan aztán nagyon gyötrelmes a kiút, ha van egyáltalán. Tényleg, miért is vágyunk kábulatra? Hiszen:

„nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretetet és a józanság lelkét” (2Tim 1:7)

Szabadszállási Edit

Ámulat vagy kábulat?

Hosszú hónapok teltek el e lap témaválasztása után, és így fordulhatott elő, hogy legalább olyan üres tekintettel meredtem előre, mint amilyen az a lap volt, melyen egyetlen szó magányosodott: KÁBULATOK. Ebben az összefüggésben a szó legalább olyan idegen volt, mint a Keletiben bármelyik ember társam. Gondolataim között kaparász-

va jutottam odáig, hogy azért választottuk ezt a címet, mert nem a kábítószer-ről akarunk írni. Jó, de akkor miről? Valahogy mégis jöttek a gondolatok, tanácsok, ötletek, majd a felkérések és végül a szerkesztés és a meleg érzés, hogy sikerült minden oldalról körbejárni a témát. Már csak néhány írást várok és a lap kész. És ekkor jött a telefonhívás: **Esztus meghalt**
Elment közülünk Andorka Eszter evangélikus lelkész, a MEVISZ titkára, 32 évesen. A hírt a döbbenetes csend

követte, mindenki csak a hírt próbálta ismételtetni és elfogadni: Esztus nincs többé.

Esztus olyan munkatárs volt, akinek élete és szolgálata példa kell, hogy legyen mindannyiunk számára. Szolgálatát mindig csöndben végezte, de teljes életét neki szentelve. A MEVISZ egyik megalapítójaként még érettségi előtt elkötelezte magát az ifjúsági szociális munka mellett. Egyforma szeretettel tudott fordulni az állami gondozottakhoz, mozgássérültekhez és értelmi fogyatékosokhoz. Szelíden, de kitartóan harcolt az elesettek, a rábízottak érdekeiért, nagyon sokat dolgozott és mindig voltak tervei. Mindezt egyedül erős hitének köszönhette.

Hitt a szeretet mindennél erősebb erejében és talán ő sem gondolta, hogy olyanok közül tör valaki az életére, akikért az életét odaszentelte.

Álljon itt egy vers, melyet egykor Ő válsztott ki, és bátorítson minket az imádságra és a szolgálatra!

Mi van fejünk felett?

Mi van? Micsoda jel?

A tavasz puha szája

Csak sír, és nem felel,

és nem felel a nappal,

és nem felel az éj...

de hallgat-e valóban,

aki csak nem beszél?

(Szabó Magda: Valóban)

-nt-

„...akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31)

Krisztus feltámadt! Áldott Húsvétot!

Lapunk szerzői és munkatársai:

Aszódi Péter – polgári szolgálatos – Kiskőrös
Bakay Péter – hittantanár – Békéscsaba
Bogdányi Gábor – fizikus, számítástechnikus – Felpéc
Bölcsföldi András – református lelképásztor – Kecskemét
Demeterné Harmathy Zsófia – református hitoktató – Budapest
Fodorné Ablonczy Margit – református lelképásztor – Kecskemét
Kelemen Melinda – egyetemi hallgató – Kolozsvár
Kende Anikó – egyetemi hallgató – Budapest
Kisantal Tibor – tanár, kiadványszerkesztő – Királyszentistván
Kovács Bálint – református lelképásztor, volt KIE titkár – Budapest
Lupták György – evangélikus lelkész, MKIE elnöke – Kiskőrös
Marton Tamás – MKIE titkára – Pápa
Martonné Szalóky Eszter – gyógytornász – Pápa
Szabados Ádám – lelkész, Evangélikumi Keresztény Gyülekezet – Veszprém
Szabadszállási Edit – szociális munkás – Szada
Takács Zoltán – egyetemi hallgató – Kolozsvár
Telepóczki Márta – Debrecen
Tóth L. Kristóf – református lelképásztor – Pátka
Ureczky Lilla – egyetemi hallgató – Csurgó
Varga Gyöngyi – evangélikus lelkész, egyetemi tanár – Budapest
Zalán András – egyetemi hallgató – Budapest

Fényképek: Martonné Szalóky Eszter, Marton Tamás, Kisantal Zsuzska, Kisanti és Zalán András

Illusztrációk: Péntes Petra 5., 10., 12., 13., 34., 36., 45., 46.

Dorosmai Eszter: 30–31. ; Kisanti: 26–27.

Vezess! 43–44.

Keresztény ifjúsági vezetők
módszertani lapja
2003. 1–2. szám
ISSN 1586-7404

Kiadó:

**Magyarországi Keresztény
Ifjúsági Egyesület**
1085 Budapest,
Horánszky u. 26.
Tf. / fax: (1) 267-05-87
www.kie.hu; kie@kie.hu

**Erdélyi Ifjúsági Keresztény
Egyesület**

3400 Kolozsvár
Motilor 84.

Felelős kiadó:

Lupták György elnök

Főszerkesztő:

Marton Tamás

Szerkesztőség:

Bolla Zsuzsanna

Denke Villő

Kisantal Zsuzska

Kovács Tibor

Magassy Éva

Makkai Márta

Martonné Szalóky Eszter

Nagy Tibor

Szikora Mihály

Szilágyi Edit

Tipográfia:

(kisantiék)

<http://gutenberg.naplopek.hu>

E-mail: gutenberg@naplopek.hu

Extra Média Nyomda; Székesfehérvár

Borisz Paszternak

Mária Magdolna II.

Ünnep előtt rendet tesz az ember.
A maradék csend-szárnyék alatt
kis vederből illatos kenettel
megmosom legszentebb lábadat.

Könnyeimtől már semmit se látok,
Vak kezem sarudat nem leli.
Két szememre hullnak, mint hályog,
leeresztett hajam fürtjei.

Lábad szoknyám szegélyére téve
gyöngyös nyaklánccal fonom át,
megmerítem könnyeim vizében,
ráborítom hajam burnuszát.

De úgy látok a jövőbe, mintha
megállítanád szemem előtt.
Mint a látnok, jósszavú Szibilla,
megjövendölhetném a jövőt.

Holnap lehull a frigláda leple.
Mi csoportba verődünk. Talán
azért zökken ki a föld remegve
lábunk alatt, mert annyira szán.

Sorba rendeződik a kíséret,
szétvágatnak a fegyveresek.
Mintha vihar röptetné az égnek,
úgy nyilamlík fel az a kereszt.

Ájultan a feszület tövébe
hullok, véres számba harapok.
Túl sokaknak tárod ölelésre
kereszted két ágán a karod.

Annyi hatalomnak, annyi térnek,
kínnak lenni kiért kell, kinek?
Van-e annyi élet, annyi lélek?
Annyi falu, folyó és liget?

Ez a három nap és három éjjel
olyan szörnyű semmibe taszít,
hogy amire eltelik, megérlel,
a feltámadásra megtanít.

– Pór Judit fordítása –

